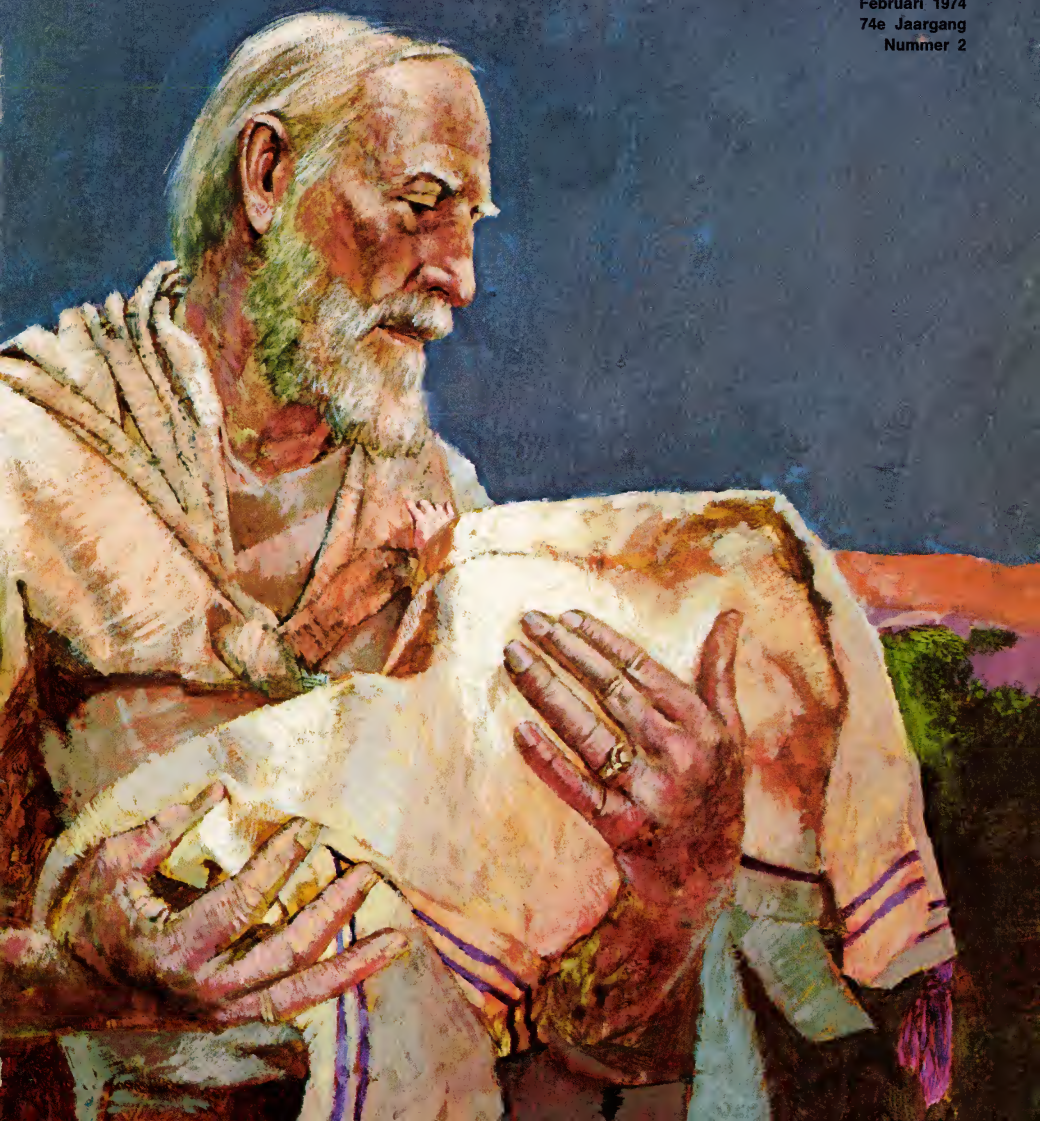

DE STER

Februari 1974
74e Jaargang
Nummer 2

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Februari 1974
74e Jaargang, Nummer 2

Eerste Presidentschap:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Howard W. Hunter
Mark E. Petersen	Gordon B. Hinckley
Delbert L. Stapley	Thomas S. Monson
LeGrand Richards	Boyd K. Packer
Hugh B. Brown	Marvin J. Ashton
	Bruce R. McConkie

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
cironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingenv.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Het Priesterschap Gods, N. Eldon Tanner	47
De „grondwet“ van het huisonderwijs, Bruce R. McConkie ..	53
„Misschien is hij wel een man Gods“, Leon R. Hartshorn	55
Hebreeuwse gebruiken en gewoonten, Sidney B. Sperry	57
Verbonden en zegeningen voor Abraham,	62
Het leven van Abraham chronologisch	65
Rein van hart, Vaughn J. Featherstone	68
Vraag en antwoord, Edward J. Brandt	70
Wat is een levende profeet?, A. Theodore Tuttle	72
De rots der openbaring, Joseph Anderson	73
Uw kleine kinderen, Boyd K. Packer	77
De ware kracht van de Kerk, Gordon B. Hinckley	80

DE KLEINE STER

President Smiith nam hem bij de hand	9
De gouden platen	10
Een apostel spreekt tot de kinderen, Marvin J. Ashton	11
Van vriend tot vriend, Theodore M. Burton	12
Waar Liesje leert, Mary Ellen Jolley	14
Puzzels	15
Een stem uit de mist	16

*Het Eerste
Presidentschap
spreekt*

Het Priester- schap Gods

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

„Alleen door het gezag van het priesterschap kan men verordeningen van het Evangelie ontvangen of bedienen. Zonder dat gezag kan men niet dopen, bevestigen, ordenen, geen dienst leiden of enig leidinggevend ambt in de Kerk bekleden. Bij de vrouwenorganisaties worden de ambtenaressen en lerarissen geroepen en aangesteld door de priesterschap.“

Lid te zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een groot voorrecht, een rijke zegen en een belangrijke taak, omdat het priesterschap en het gezag van God de zaken van de Kerk leiden en besturen. Door en onder dit gezag ontvangen de leden alle verordeningen van de Kerk. Nog groter is het voorrecht, de zegen en de taak dit priesterschap en gezag te dragen, en over deze goddelijke macht wil ik nu graag schrijven.

Het lijkt mij het beste dit te doen door vragen te beantwoorden die men mij wel stelt, zoals:

1. Wat is het priesterschap?
2. Waarop is uw bewering gebaseerd dat uw Kerk de enige is die het priesterschap of de macht van God heeft?
3. Waarom verklaart u dat het priesterschap nodig is voor het behartigen van de zaken van de Kerk?
4. Wie draagt het priesterschap?
5. Wat zijn de taken van de priesterschapsdragers?
6. Wat zijn de zegeningen van het priesterschap? Hoewel ik me wil bezighouden met het priesterschap in deze laatste dagen, moeten wij beseffen dat het priesterschap, zoals Brigham Young al heeft uitgelegd, de wet is waardoor werelden tot stand gebracht en bevolkt worden, werden en zullen worden. Daardoor, door die wet, krijgen zij hun omwentelingen, hun dagen, weken, maanden, jaren en jaargetijden.

Voorts verklaarde hij dat het priesterschap „een volmaakt stelsel van bestuur, wetten en verordeningen is, waardoor wij ons kunnen voorbereiden om van de ene poort naar de andere te gaan en van de ene wachter naar de andere, tot wij in de tegenwoordigheid van onze God en Vader zijn.“ (*Journal of Discourses*, deel II, blz. 139.)

Het priesterschap Gods werd verleend aan Adam en doorgegeven tot aan Abraham, die het van de grote hogepriester Melchizedek ontving, „welk priesterschap in de Kerk van God door

alle geslachten voortgaat, en zonder begin van dagen of einde der jaren is.

„En de Here bevestigde eveneens een priesterschap op Aäron en zijn nakomelingen door al hun geslachten, welk priesterschap ook voortduurt en voor eeuwig verblijft bij het priesterschap, dat volgens de heiligste orde van God is.

„En dit hogere priesterschap bedient het Evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.

„Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen ervan.

„En zonder de verordeningen ervan, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard.” (L & V 84:17-21.)

Laten we nu eens het priesterschap en de herstelling daarvan in de laatste dagen bekijken en antwoord geven op de vraag waarom wij verklaren dat onze Kerk de enige is die het van God afkomstige priesterschap of gezag heeft.

In ons vijfde Artikel des Geloofs staat duidelijk:

„Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen van Godswege moet worden geroepen door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe bevoegd zijn.” (Nieuwe vertaling van de Parel van Grote Waarde.)

Deze verklaring komt geheel overeen met die van Paulus in de brief aan de Hebreëën. Met betrekking tot de verordeningen van het priesterschap zei hij: „En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkierwijs als Aäron.” (Heb. 5:4.)

Een van de belangrijke kenmerken van de Kerk is haar priesterschap, dat zo voortreffelijk door president Joseph F. Smith werd gedefinieerd:

„(Het priesterschap) is niets meer of minder dan de macht die God aan de mens gedelegeerd heeft, waardoor de mens op aarde kan handelen tot verlossing van het menselijk geslacht, en wel in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, en daartoe gerechtigd handelen; dat gezag niet aannemend of overnemend van generaties die ons zijn voorgegaan, maar gezag dat in deze tijd waarin wij nu leven is gegeven door dienende engelen en geesten van hier boven, regelrecht afkomstig uit de tegenwoordigheid van de Almachtige God ...” (*Gospel*

Doctrine [Deseret Book Co., 1939 ed.], blz. 139-140.)

In de tijd dat Joseph Smith en Oliver Cowdery het Boek van Mormon vertaalden verscheen Johannes de Doper aan hen, en nadat hij had verteld dat hij optrad op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes, de eerste apostelen, die de sleutelen droegen van het hoogste priesterschap, verleende hij met de volgende woorden Joseph en Oliver het Aäronische priesterschap:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het Evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (L & V 13.)

Joseph Smith vermeldt dat later Petrus, Jakobus en Johannes hem en Oliver ordenden tot apostelen en bijzondere getuigen voor Jezus Christus, om de sleutelen te dragen van de bediening van Zijn koninkrijk en een bedeling van het Evangelie voor de laatste periode en voor de volheid des tijds. (Zie L & V 27:12-13.)

Ten tijde dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht, gaf de Here Joseph Smith de volgende openbaring:

„Zie, er zal onder u een kroniek worden bijgehouden, en hierin zult gij worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.

„En gij zijt door de Heilige Geest geïnspireerd om het fundament der kerk te leggen en deze tot het allerheiligst geloof op te bouwen.” (L & V 21:1-2.)

Het gezag van het priesterschap kan men niet onrechtmatig het zijne noemen, maar moet door God gedelegeerd zijn door iemand die daartoe bevoegd is. Een van de oorzaken van de verwarring in de kerken van nu is het feit dat de mens zichzelf dit gezag heeft toegekend zonder dat het door de Here verleend werd. Een mens heeft net zo min het recht dit priesterschapsgesag op te eisen als op eigen gezag te verklaren dat hij de vertegenwoordiger is van een koning, een regering, een president of een land. Iemand

die papieren ondertekent, zonder dat hij daartoe gemachtigd is, wordt beschuldigd van valsheid in geschrifte en gerechtelijk vervolgd.

Als de wereld zich hiervan bewust zou zijn en het zou erkennen, zou het niet moeilijk zijn toe te geven dat het gezag door de Here aan Joseph Smith is verleend of gedelegeerd om Zijn Kerk te stichten. Maar wij mogen niet vergeten dat er altijd een vals priesterschap op aarde is als God het ware priesterschap op de aarde vestigt — een vals priesterschap dat pretendeert de macht te hebben van het ware priesterschap. Door geloof en gebed en het getuigenis van de Heilige Geest kunnen wij de waarheid van dwaling onderscheiden.

Nu komen we bij de derde vraag, namelijk die over de noodzakelijkheid van het priesterschap bij het bestuur van de Kerk. Alleen door het gezag van het priesterschap kan men de verordeningen van het Evangelie ontvangen of bedienen. Zonder dat gezag kan men niet dopen, bevestigen, ordenen, de dienst leiden of enig leidinggevend ambt in de Kerk bekleden. Bij de vrouwenorganisaties worden de ambtenaresen en leraressen geroepen en aangesteld door de priesterschap.

In elke tijdsbedeling is er een leider geweest die het priesterschap van God droeg. In deze bedeling, de bedeling van de volheid des tijds, is het priesterschap hersteld en leeft het voort in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die zodoende geheel en al bevoegd is het Evangelie te prediken en de verordeningen te bedienen. Het is duidelijk dat de Godheid de bron van het priesterschap is en dat het priesterschap, dat de mens draagt, gedelegeerd gezag is. Zonder dat gezag zou al ons werk doeleloos zijn.

Nog een reden voor de noodzakelijkheid van het priesterschap vinden we in het negende Artikel des Geloofs, namelijk:

„Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven, dat Hij alsnog vele heerlijke en belangrijke dingen met betrekking tot het Koninkrijk Gods zal openbaren.”

Wij weten dat God Zijn mening en wil openbaart aan Zijn dienstknechten de profeten, en het is voor de Here noodzakelijk een vertegenwoordiger priesterschapsdrager te hebben bij monde van wie Hij Zijn mening en wil bekend kan

maken en die op zijn beurt Gods spreekbuis kan zijn voor de leden van de Kerk. Priesterschap is dan ook nodig om de plannen Gods te interpreteren en uit te voeren.

De vierde vraag luidt: Wie draagt het priesterschap? Ons antwoord luidt: elke man die aan de nodige eisen voldoet en is geordend mag het priesterschap dragen en het ambt waarin hij is aangesteld uitoefenen. Men schijnt in de Kerk tegenwoordig echter geneigd te zijn te denken dat een jongen automatisch het Aäronische Priesterschap moet ontvangen en tot diaken moet worden geordend als hij twaalf jaar wordt. Bovendien gelooft men dat hij als hij ouder wordt hogere ambten in het priesterschap moet gaan bekleden, en als hij dan achttien jaar oud is automatisch tot ouderling geordend moet worden.

Dit is in strijd met de leer van de Kerk en met de orde van het priesterschap. Elke man, jong of oud, moet leven naar de verbonden die hij sluit als hij het doopwater ingaat en in elk opzicht waardig zijn, wil hij het priesterschap ontvangen of in het priesterschap verhoogd worden.

Het priesterschap is een van de grootste gaven en zegeningen die een man kan ontvangen. Elke ouder, elke leraar, elke bisschop en elke ringpresident moet de gegadigde leren wat het priesterschap is. De presiderende autoriteit moet zich er dan, voordat de jongeman geordend wordt, in een onderzoekend gesprek van overtuigen dat de betreffende jongeman in elk opzicht waardig is, dat hij begrijpt wat het priesterschap voor hem betekent en dat hij weet wat zijn verplichtingen zijn. Ook de priesterschap moet hem geschikt verklaren.

Het is zeker dat God van iemand die Hij gemachtigd heeft om in Zijn naam te spreken en te handelen, of hij nu diaken, leraar, priester, ouderling, zeventiger of hogepriester is, verwacht dat hij een achtenswaardige en goede vertegenwoordiger is.

Stel u voor: een jongen van 18 jaar krijgt de bevoegdheid om te onderwijzen en te dopen en andere jongens te ordenen tot diaken, leraar, priester en ouderling, waarbij zijn krachtdadigheid even groot is als die van mensen die op hogere posten staan in de Kerk. Stel u eens voor hoe groot de verantwoordelijkheid, het voorrecht en de eer zijn die hem ten deel vallen. Nogmaals, we kunnen niet sterk genoeg bena-

„Het priesterschap is er tot zegen van allen — mannen, vrouwen en kinderen. Door het priesterschap ontvangen en bedienen wij de verordeningen, waaronder doop, bevestiging, het Avondmaal, alle tempelverordeningen, waaronder verzegeling voor dit leven en alle eeuwigheid en het werk voor de doden. Door de macht van het priesterschap worden er zieken genezen, gaan lammen weer lopen, worden blinden genezen, kunnen doven weer horen, al naar hun geloof en de wil van onze Vader in de hemel. De zegeningen van het priesterschap troosten die rouwen en zijn de zwaarbeproefden tot steun.”

drukken hoe belangrijk het is deze grote zegen waardig te zijn en de wereld tot voorbeeld te zijn.

De vragen vijf en zes gaan over de taken en zegeningen van het priesterschap. Een priesterschapsdrager moet elk ambt aanvaarden waartoe hij geroepen wordt, elke opdracht die zijn president hem geeft om zijn priesterschap te eren en zijn medemens te dienen. Denk aan wat de Here heeft gezegd:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.”

En Hij vervolgt met deze prachtige belofte: „... daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem (priesterschapsdrager) worden gegeven.” (L&V 84:33,38.) Alles hangt af van het eren van het priesterschap.

Wij moeten allemaal afdeling 84 en 107 van de Leer en Verbonden lezen, bestuderen en begrijpen. Het gaat daarin over het priesterschap.

Ik zal nooit vergeten welk groot belang mijn vader hechtte aan de taken van een priesterschapsdrager. Hoewel wij op een boerderij woonden en werk genoeg hadden, legde hij er de nadruk op dat de plichten van mijn priesterschap op de eerste plaats stonden. Ik werd grootgebracht met de leuze en overtuiging dat „(indien men) eerst het Koninkrijk Gods (zoekt) en Zijn gerechtigheid, al deze dingen ... u toegeworpen zullen worden.” (Zie Mt. 6:33.)

En mijn ervaringen en wat ik om me heen heb gezien hebben bewezen dat dit waar is. Mijn vader stelde mij ook in de gelegenheid bij ons thuis mijn ambt en roeping als priesterschapsdrager te vervullen door de zieken te zegenen of op andere wijze dienstbaar te zijn.

We kunnen nooit weten welke invloed we hebben op de mensen met wie we omgaan of hoe we hun leven zullen beïnvloeden. Als priesterschapsdragere moeten wij een toonbeeld van oprechtheid zijn; eerlijk zijn in al onze handelingen; platvloersheid en heiligschennis vermijden; onze naasten, alle mensen met wie wij in aanraking komen, laten zien dat wij rein en eerbaar leven. *Onderhoud de geboden.*

Wij moeten streven naar vrede en harmonie in ons gezin en deze invloed over de gehele wereld

uitbreiden. Priesterschapdraggers hebben de taak de normen van de Kerk geheel en al in stand te houden en te allen tijde anderen aan te moedigen hetzelfde te doen. *Wij moeten onze naasten liefhebben als onszelf* (zie Rom. 13:9) en mensen die hulp nodig hebben, de helpen-de hand toesteken.

Het priesterschap is er tot zegen van allen — mannen, vrouwen en kinderen. Door het priesterschap ontvangen en bedienen wij de verordeningen van het Evangelie, waaronder doop, bevestiging, het Avondmaal, alle tempelverordeningen, waaronder verzegeling voor dit leven en alle eeuwigheid en het werk voor de doden. Door de macht van het priesterschap worden zieken genezen, gaan lammen weer lopen, worden blinden genezen, kunnen doven weer horen, al naar hun geloof en de wil van onze Vader in de hemel. De zegeningen van het priesterschap troosten die rouwen en zijn de zwaarbeproeften tot steun.

Jazeker, als wij ten volle zouden begrijpen wat dit alles betekent, zouden wij ons waarschijnlijk zo voelen als Oliver Cowdery, die beschreef hoe Johannes de Doper verscheen om het Aäronisch Priesterschap te herstellen en zodoende de vestiging van Gods koninkrijk op aarde te doen aanvangen:

„Plotseling, als uit het midden der eeuwigheid, sprak de stem van de Verlosser tot ons van vrede toe. De voorhang werd vaneengescheiden, en de engel Gods, met heerlijkheid bekleed, kwam neder en bracht de boodschap waarnaar wij zo verlangend hadden uitgezien, en de sleutelen van het Evangelie van bekering. Welk een vreugde! Welk een wonder! Welk een verbazing! Terwijl de wereld verward en ontsteld was, — miljoenen tastten als blind naar de muur, de gehele mensheid verkeerde als totaliteit in het onzekere, maar onze ogen zagen — en onze oren hoorden, als op klaarlichte dag, ja, meer nog — helderder dan de schittering van de meizon, die toen haar stralen over de natuur uitgoot!

Zijn stem, ofschoon zacht, drong toen tot ons binnenste door, en Zijn woorden: „Ik ben uw mededienstknecht' verdreven alle vrees. Wij luisterden, wij staarden, wij bewonderden! Het was de stem van een engel vanuit de heerlijkheid, het was een boodschap van de Allerhoogste! Toen wij dit aanhoorden verheugden

wij ons, zette Zijn liefde onze ziel in gloed, en waren wij in het visioen van de Almachtige opgenomen! Waar was twijfel mogelijk? Nergens, alle onzekerheid was gevloeden, alle twijfel was verzonken om nooit meer te verrijzen, verdichtsels en misleiding waren immer verdwenen!” (*Nieuwe vertaling van de Parel van Grote Waarde.*)

Tijdens een verhandeling over priesterschap maakte president J. Reuben Clark eens deze opmerking: Als de burgerlijke regering ergens plotseling weggevaagd zou worden, zou de kerkelijke organisatie aldaar kunnen gaan besturen, als ze maar de nodige burgerlijke zeggenschap kreeg. Hij verklaarde dat de leraren, die de kerkelijke rechtsorde moeten handhaven, zouden kunnen functioneren als politieagent. De bisschoppen zouden gemachtigd zijn recht te spreken; leden van de hoge raad en ringpresidenten zouden ook rechtspraak kunnen uitoefenen en ook als beroepsinstanties kunnen fungeren, met de mogelijkheid van een hoogste appel over een beslissing bij het presidium van de Kerk. Voorts zegt hij dat de bevoegdheid om alle noodzakelijke regels op te stellen om het volk te kunnen besturen, bij de president van de Kerk berust.

Het is duidelijk dat de priesterschap als organisatie volledig en volmaakt is en beschikbaar en klaar als de Here komt om op aarde te regeren.

Een uitstekend voorbeeld van de volmaakte organisatie en macht van de priesterschap is wat president Harold B. Lee uitlegde over wat hij meemaakte toen hij in 1935 werd geroepen om het welzijnswerk van de Kerk te organiseren. Dit moest gebeuren om het tijt te doen keren: men wilde afstappen van regeringssteun en een situatie creëren waarin de Kerk voor haar eigen behoeften kon zorgen. Hij vertelde dat hij een duidelijk antwoord kreeg, toen hij vurig tot de Here bad om leiding betreffende de soort organisatie die opgezet moest worden: „Er is geen nieuwe organisatie nodig om in de behoeften van deze mensen te voorzien. Het is alleen nodig dat de priesterschap van God aan het werk wordt gezet. U hebt er niets anders voor nodig.” Dit werd gedaan, en het welzijnswerk heeft zich ontwikkeld; het is tekenend voor de macht van het priesterschap en een voorbeeld voor de wereld. (Wordt vervolgd op blz 61)

De „grondwet” van het huisonderwijs

BRUCE R. McCONKIE

Om het belang van het huisonderwijs te benadrukken legde ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalven de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven onlangs tijdens een instructiebijeenkomst „De Grondwet” van het huisonderwijs voor.

Vanuit zijn juridische achtergrond presenteerde ouderling McConkie de tien artikelen van de grondwet met de hem eigen precisie:

1. Als wij zalig willen worden, moeten wij het Evangelie leren naleven. Zalig worden zonder Jezus Christus en Zijn eeuwige wetten te kennen bestaat niet. Wij worden verlost naar ons geloven en gehoorzamen.
2. Het Evangelie wordt van God aan de mensen geopenbaard — door Zijn stem, door de bediening van de engelen en door de gave van de Heilige Geest.
3. Ouders moeten hun kinderen onderwijzen. Het onderwijzen van het Evangelie draait om het gezin en de relatie ouders — kind. „En deze woorden, die ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn.

En gij zult uw kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat. Ook zult gij ze tot een teken binden op uw hand, en zij zullen u tot voorhoofdspannelsen zijn tussen uw ogen. En gij zult ze op de poorten van uw huis, en aan uw poorten schrijven.” (Deut. 6:6-9.)

4. Opdat gezinnen vervolmaakt kunnen worden, opdat ouders hun kinderen kunnen onderwijzen, moet de Kerk zelf het Evangelie onderwijzen om de leden en de wereld de zaligmakende boodschap bekend te maken. Paulus heeft gezegd: „... zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven.” (1 Kor. 1:21.) Joseph Smith heeft gezegd: „Na alles wat er gezegd is, is de grootste en belangrijkste plicht het Evangelie te onderwijzen.”
5. Het priesterschap is de macht en het gezag Gods, aan de mens op aarde gedelegeerd om in

alles de verlossing der mensen te bewerkstelligen. En zij die het priesterschap dragen zijn de vertegenwoordigers van de Here door wie de Kerk en het Evangelie worden bediend.

„En dit hogere priesterschap bedient het Evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.” (L & V 84:19.)

6. Priesterschapsquorums moeten de priesterschapsdragers leren:
 - a. hoe hun gezin te onderwijzen.
 - b. hoe in de Kerk te werken en het Evangelie te bedienen, en
 - c. hoe het eeuwige leven te verwerven.Quorumpresidenten dienen „in raadsvergadering bijeen te komen” met de quorumleden, „hun hun plicht te onderwijzen,” en hen te leiden naar het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader. (L & V 107:85.)
7. Aldus opgeleid moeten dragers van zowel het Aäronische als het Melchizedekse Priesterschap onderwijzen, prediken, uitlegen, vermanen, altijd over de

leden der Kerk waken, de huizen van alle leden bezoeken, vermanen hardop en in stilte te bidden, vermanen alle huiselijke plichten na te komen, met de leden van de Kerk zijn en hen sterken, erop toezien dat er geen ongerechtigheid onder de leden der Kerk is, erop toezien dat er geen kwaad of laster wordt gesproken, erop toezien dat alle leden hun plicht doen en hen uitnodigen tot Christus te komen.

Zij moeten werktuigen in de handen van de Here zijn waardoor de opdracht waarmee Moroni het oude verslag besloot, kan worden uitgevoerd: „Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn; en indien gij door de genade van God volmaakt zijt in Christus, kunt gij de kracht Gods geenszins verloochenen. En verder, indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus, en Zijn kracht niet verloochent, dan zijt gij door de genade Gods in Christus geheiligd door het vergieten van het bloed van Christus, dat in het verbond van de Vader is tot vergeving van uw zonden, opdat gij heilig wordt, zonder smet.” (Mor. 10:32-33.)

8. Huisonderwijzers zijn vertegenwoordigers van de priesterschap, en door het huisonderwijs waakt de priesterschap over de Kerk. Door middel daarvan leiden en sterken de priesterschapsquorums de leden, zodat zij hun gezin kunnen vervolmaken. Daardoor worden vaders, gezinnen en individuele gezinsleden zo begeleid, dat zij hun plicht nakomen, de geboden onthouden en zaligheid verwerven. Door het huisonderwijs — mits op de juiste wijze uitgevoerd —

maakt de Here alle zegeningen van het Evangelie voor alle leden van het koninkrijk bereikbaar.

9. Het doel van de coördinatie van de priesterschap is — op de wijze van de Here — het werk uitvoeren en organiseren dat Hij Zijn Kerk heeft opgedragen. Alle organisaties in de priesterschap en de hulporganisaties moeten binnen het kader van de coördinatie van de priesterschap functioneren. Hierbij hebben wij te doen met drie elementaire beginselen:

a. Het gezin is in dit leven en in eeuwigheid de belangrijkste eenheid, en het gezin en de enkeling hebben in de eerste plaats de taak alles wat de Here geboden heeft, en aan alle programma's van de Kerk uitvoering te doen geven.

b. De Kerk en al haar organisaties zijn middelaars om het gezin en de enkeling te laten doen wat gedaan moet worden om vrede te verwerven voor dit leven en voor het eeuwige leven in de wereld die komen zal.

c. Het huisonderwijs is het werktuig waardoor het gezin en de enkeling de hulp van de Kerk en al haar organisaties verkrijgt.

10. De huisonderwijzers vormen een onmisbaar onderdeel van de „verbindingslijn” die de gedachten en de wil van de Here via de door Hem geordende personen mededeelt aan gezin en enkeling. Als er een breuk ontstaat in deze „lijn”, of als er pogingen in het werk worden gesteld de macht van het Evangelie via hulporganisaties door te geven, of via comités die voor andere doeleinden zijn samengesteld, wordt het volk des Heren de volledige zegeningen ontzegd die een volmaakte, perfect functionerende organisatie hun zou kunnen geven.

Tot besluit van zijn 10-punten-grond-

wet van het huisonderwijs, vertelde ouderling McConkie over een president van een ouderlingenquorum en 96 ouderlingen die niet volgens de grondwet hadden gehandeld en het huisonderwijs niet op de voorgeschreven wijze hadden uitgevoerd.

De president met name had zich schuldig gemaakt door te vragen: „Hebt u uw huisonderwijs gedaan?”, en de leden van zijn quorum door te antwoorden: „Ja, wij hebben alle ons toegewezen gezinnen bezocht en ons huisonderwijs gedaan.”

Ouderling McConkie zei: „Als wij uit dit geval onze conclusie trekken, denken wij vooral aan drie elementaire begrippen:

„Huisonderwijs is voor de priesterschap dé manier om over de Kerk te waken.

„Hieruit concluderen wij dat wij in de eerste plaats met mensen te maken hebben en niet met programma's. Het huisonderwijs is niet eerder „gedaan” vóór alle leden die wij onder onze hoede hebben hun leven hebben vervolmaakt en alle zegeningen van het Evangelie ten volle voor dit leven en alle eeuwigheid hebben ontvangen.

„Priesterschapsleiders zouden er goed aan doen in hun ring de bepalingen van de „Grondwet van het huisonderwijs” te onderrichten, opdat anderen zullen weten welke koers te volgen, en opdat niet anderen zich aan deze zelfde overtredingen schuldig maken.” *

„Misschien is hij wel een man Gods”

DOOR LEON R. HARTSHORN

In april 1836 werd Parley P. Pratt van de Raad der Twaalf Apostelen geroepen om naar Toronto (Canada) te gaan, waar hij — zo werd hem gezegd — een volk zou aantreffen dat rijp was voor de volheid van het Evangelie, „en zij zullen u ontvangen, en gij zult onder hen de Kerk stichten, en van daar uit zal de Kerk zich tot in de verre omtrek uitbreiden en velen zullen de waarheid leren kennen en van vreugde vervuld worden; en vanuit de dingen die uit deze zending voortspruiten zal de volheid van het Evangelie verbreid worden tot in Engeland en in dat land groots werk doen geschieden.” Op weg naar Canada ontmoette hij een man die hem tien dollar gaf als tegemoetkoming in de reiskosten en een introductiebrief voor John

Taylor in Toronto. Diezelfde avond nog kwam hij bij de Taylors en hij vertelt:

„Mevrouw Taylor ontving mij vriendelijk en ging haar man halen die in zijn werkplaats bezig was. Ik deelde hun mee met welke boodschap ik naar deze stad was gekomen ...

„’s Morgens begon ik met alle geestelijken van de stad het gebruikelijke bezoek te brengen, waarbij ik dan mijzelf voorstelde en vertelde waarom ik naar deze stad was gekomen ... Men weigerde pertinent mij gastvrijheid te bieden en stelde mij niet in de gelegenheid in hun zalen of kerkgebouwen te prediken. Een niet bijster veel belovend begin, dacht ik, peinzend over de profetieën die mij betreffende Toronto waren gedaan. Maar, niet in het minst ont-

moedigd, wendde ik mij tot het hoofd van de politie om te vragen of ik de rechtszaal kon gebruiken, en daarna tot de gemeentelijke overheid om te vragen om een zaaltje op de markt; maar zonder succes. Wat kon ik nog meer doen? Ik had zonder succes gedaan wat ik kon. Toen ging ik naar een dennenbos vlak buiten de stad, knielde neer en riep de Here aan om verslag uit te brengen van mijn vruchteloze pogingen — van het feit dat ik niet in staat was de weg te banen; tegelijkertijd vroeg ik Hem in de naam van Jezus de juiste deur voor Zijn dienstknecht te openen, zodat die zijn zending in die plaats ten uitvoer kon brengen. „Toen stond ik op en ging de stad weer in, naar het huis van John Taylor. Ik had juist mijn hand op

mijn bagage gelegd om weg te gaan uit een stad waar ik niets goeds tot stand kon brengen, toen een paar vragen die de heer Taylor uit een zekere mate van nieuwsgierigheid of bezorgdheid stelde, mijn vertrek enkele ogenblikken uitstelde. Precies in die paar ogenblikken kwam er een dame binnen — ze heette Walton — en aangezien zij een kennis van mevrouw Taylor was, raakte zij al gauw in een aangrenzende kamer met haar in gesprek. Dit hoorde ik:

„Mevrouw Walton, ik ben blij dat ik u zie; er is hier een heer uit de Verenigde Staten, en hij zegt dat hij door de Here naar deze stad is gezonden om het Evangelie te prediken. Tevergeefs heeft hij zich tot de geestelijken hier en de diverse autoriteiten gericht om in de gelegenheid gesteld te worden zijn taak uit te voeren, en nu staat hij op het punt deze stad te verlaten. Misschien is hij wel een man Gods; ik vind het zo jammer dat hij weggaat.’

„„Oh ja?’, zei de dame, „dan begrijp ik nu welke emoties en geestelijke ingevingen mij ertoe gebracht hebben op dit tijdstip naar uw huis toe te gaan. Ik ben druk aan de gang geweest en ik was te moe om te gaan wandelen; maar ik had het gevoel dat ik moest gaan wandelen. Toen bedacht ik dat ik wel even bij mijn zuster langs kon gaan die aan de andere kant van de stad woont; maar toen ik uw huis voorbij kwam, gebod de Geest mij naar binnen te gaan. Maar ik zei bij mezelf: ik ga er op de terugweg wel even binnen, maar de Geest zei: „Ga nu naar binnen.” Daarom kwam ik binnen, en ik ben dankbaar dat ik het heb gedaan. Zeg maar tegen die vreemdeling dat hij bij mij welkom is. Ik ben weduwe, maar ik heb een logeerkamer en ruim voldoende voedsel. Mijn huis zal zijn thuis zijn, en hij krijgt twee grote kamers om in te prediken wanneer hij maar wil. Zeg maar tegen hem dat ik mijn zoon John naar u toe zal sturen om hem de weg naar ons huis te wijzen.

Intussen ga ik mijn familieleden en vrienden uitnodigen om vanavond nog naar hem te komen luisteren; want ik voel door de Geest aan dat hij een man is die door de Here is gezonden met een boodschap die ons veel geluk zal brengen.’

„Die avond zat ik rustig bij haar thuis, te midden van een aantal luisteraars die om een grote werktafel in haar zitkamer zaten en vol belangstelling aan het gesprek deelnamen...

„Na tot zeer laat met deze belangstellenden gesproken te hebben, begaven wij ons ter ruste. De volgende dag vroeg mevrouw Walton mij naar een vriendin van haar te gaan die ook weduwe was, en die zwaar getroffen was doordat zij geheel blind was door een oogontsteking; ze leed al verscheidene maanden verschrikkelijke pijn en was ook tot de bedelstaf gebracht, want zij moest voor vier kinderen zorgen. Haar man was twee jaar daarvoor overleden aan cholera, en zij had in het onderhoud voor zichzelf en haar kinderen kunnen voorzien door les te geven, tot zij blind werd. Sindsdien was zij afhankelijk geweest van de Methodistengemeente, omdat zij en haar kinderen volkomen armalstig waren. Mevrouw Walton stuurde haar dochtertje van twaalf met mij mee om me de weg te wijzen. Ik bezocht de arme blinde weduwe en haar hulpeloze kinderen, en trof ze aan in een donkere en sombere kamer; de kamer was volkomen verduisterd zodat het licht de ogen niet kon pijnigen. Ik vertelde haar waarom ik hier was, en zij geloofde mijn verhaal. Ik legde haar de handen op in de naam van Jezus Christus, en zei tot haar: „Vanaf dit ogenblik zullen uw ogen gezond zijn.’ Zij trok het verband van haar ogen, liet het licht het huis binnen stromen, kleepte zich aan en kwam, met geopende ogen, diezelfde avond naar de bijeenkomst bij zuster Walton thuis, met ogen die zo gezond en helder waren als van ieder ander.” Mevrouw Walton verklaarde zich bereid ouderling Pratt in de gelegen-

heid te stellen in haar huis te prediken en hem onderdak en voedsel te verschaffen. Dat was dan eindelijk een begin. Hij begon samenkomsten te houden bij mevrouw Walton thuis en al spoedig daarna werd hij geïntroduceerd op onderzoekersvergaderingen die de heer Taylor en zijn godsdienstige vrienden hielden. Zij waren zeer verheugd over zijn prediking. Hij onderwees hun geloof in God en Jezus Christus; riep hen op zich van hun zonden te bekeren en gedoopt te worden in navolging van het sterven van Christus (Rom. 6:4); tot vergeving van die zonden; en hij beloofde hun de Heilige Geest door oplegging van handen, al naar wat zij zelf geloofden; maar wat hij had te zeggen over Joseph Smith en het Boek van Mormon bracht zeer velen van hun stuk, en enkele leden weigerden het Boek van Mormon te onderzoeken of na te gaan of de bewering van ouderling Pratt dat hij van Godswege bevoegd was het Evangelie te prediken en de verordeningen daarvan te bedienen, waar was.

Juist op dit kritieke ogenblik liet de nobele geestelijke dapperheid en onafhankelijkheid van John Taylor, die zijn hele leven lang zo duidelijk merkbaar was, zich gelden. Hij sprak de vergadering als volgt toe:

„Hier zijn wij, zogenaamd op zoek naar de waarheid. Tot nu toe hebben wij andere geloofsverzuigingen en leerstellingen volledig onderzocht, en bewezen dat zij fout waren. Waarom zouden wij ervoor terugschrikken het Mormonisme te onderzoeken? Deze meneer Pratt, heeft ons vele leerstellingen bekendgemaakt die overeenkomen met onze eigen opvattingen. Wij hebben veel doorstaan en grote offers gebracht voor onze godsdienstige overtuiging. Wij hebben God gebeden ons een boodschapper te sturen, als Hij een ware Kerk op aarde heeft. De heer Pratt is onder opmerkelijke omstandigheden naar ons toe gekomen. En er is nog iets dat hem in onze

(Wordt vervolgd op blz 61)

Hebreeuwse gebruiken en gewoonten

DOORSIDNEY B. SPERRY
Hoogleraar Oude Testament aan de
Brigham Young Universiteit.

De Bijbel is in feite een oosters boek. Hij werd eeuwen gelden door en in de eerste plaats voor een oosters volk geschreven.

Het Nieuwe Testament hebben wij ontvangen in het Grieks, een Europese, westerse taal; maar Jezus en Zijn apostelen waren oosterlingen en spraken Aramees, een oosterse taal.

Wanneer wij de Bijbel op de juiste manier willen begrijpen moeten wij niet alleen het een en ander van de taal van de Bijbel weten maar ook iets van de manieren en de gewoonten van zijn volken kennen.

De stroom mensen uit het westen naar Palestina doet het gebied snel veranderen maar zelfs nu nog kan men in het binnenland gebieden aantreffen waarin de levenswijze niet veel verschilt met die uit de dagen van Abraham. De jongens en de meisjes van het platteland dragen nog dezelfde soort kleding als generaties van hun voorouders. De agrarische werkwijze is nauwelijks gewijzigd. De wijze waarop men elkaar groet is nagenoeg gelijk aan de wijze die in de Bijbel wordt beschreven.

Vele andere tradities en gewoonten zijn bewaard gebleven in ouderwets Palestina. Enkele voorbeelden: In het Westen gebaart men een ander naar zich toe te komen door de palm van de hand naar boven te keren en de wijsvinger te buigen. In Palestina keert men de palm naar beneden en

buigt men vier vingers in eigen richting.

Wij tonen afkeuring door ons hoofd te schudden; in Palestina gooit men het hoofd naar achteren. Wij tonen onze eerbied voor een heilige plaats en een huis door ons hoofddeksel af te nemen; in Palestina doet men zijn schoenen uit. De schaapherders in het Westen drijven hun kudde; in het Oosten leidt de schaapherder zijn schapen. Dikwijls heb ik bij mijn bezoeken aan Palestina gezien hoe schapen hun meester volgen over een smal pad in één enkele rij. Als ik dit zag, dacht ik dikwijls aan de woorden van onze Heer:

„... en hij roept zijn schapen bij name, ... gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen.” (Joh. 10:3-4.)

In het Westen proberen jonggehuwden zo snel mogelijk na hun huwelijk hun eigen huishouding te stichten; een echtpaar in Palestina gaat bij de familie van de bruidegom wonen. Denk bijvoorbeeld aan de dienstknecht van Abraham die Rebekka uit haar geboorteland meebracht:

„En Izak bracht haar in de tent van zijn moeder Sara; en hij nam Rebekka, en zij werd hem ter vrouw...” (Gen. 24:67.) Rebekka werd op deze wijze lid van de familie van Abraham.

Het is interessant om het spraakgebruik van de bewoners van Palestina van vroeger en nu te vergelijken met onze eigen taal. De oosterling is kunstig in zijn gedachtenwereld en zijn spraakgebruik. Aan de andere kant is hij als architect te beschouwen.

Als hij spreekt, schetst hij een beeld waarvan de totaliteit waar is maar waarvan de details voor ons verborgen blijven. Toen de Here van het mosterdzaad zei dat het „het minste is van al de zaden, die op de aarde zijn,” en dat de plant „het meeste van al de moeskruiden” is (zie Mk. 4:31-32), sprak Hij typisch oosters. Iedere goede botanicus weet dat het mosterdzaadje, waarvan Jezus sprak, wel klein is, maar niet het

kleinste zaadje en dat de plant niet groter is dan alle moeskruiden.

De Israëlieten leefden vanaf Abraham tot hun vestiging in Palestina als nomaden of semi-nomaden. Zelfs na hun vestiging in Palestina behielden zij veel eigenschappen van hun vroegere manier van leven.

Aan de hand van de manier waarop de Arabieren in dezelfde tijd in de woestijn leefden kunnen wij vele Hebreeuwse gewoonten reconstrueren. Ik heb in de woestijn gesproken met Arabische sheiken en de gelegenheid gehad om van oude patriarchen bepaalde Bijbelse verhalen te horen.

De oude Hebreeuwse familie vormde een patriarchale orde. De Hebreeuwse term hiervoor luidt *beth'ab*, het „huis van iemands vader.”

De vader was de hoogste gezagsdrager binnen het gezin. Als zijn kinderen ouder werden en zijn zonen huwden, kwamen de kinderen van zijn zonen ook onder zijn gezag. Indien hij meer dan één vrouw had of als de kinderen geboren waren uit bijvrouwen of dienstmaagden, namen deze dezelfde plaats in als zijn andere kinderen. Bijgevolg stonden de vier zonen van Jakob, die allen een andere moeder hadden, op gelijke voet met elkaar.

Tot de familie behoorden ook zij, die geen bloedverwanten waren maar die zich met de familie verbonden hadden; dit gold echter niet voor dienstknechten en huurlingen.

In de oudste tijden omvatte het gezag van de vader ook de macht over leven en dood. Juda veroordeelde bijvoorbeeld zijn schoondochter Tamar ter dood toen zij werd beschuldigd van ontuchtig gedrag.

Het Hebreeuwse gezin stond ook bekend als een huis. Het stichten van een gezin stond gelijk met het bouwen van een huis. De term *huis* werd op vele wijzen gebruikt en kon zelfs de hele natie (het huis van Jacob of het huis Israëls) of een deel van het volk (het huis van Juda of het huis van Jozef) betekenen.

De plichten van de kinderen en het hele gezin vereisten gehoorzaam-

heid en eerbied. Een zoon zou niet in de aanwezigheid van zijn vader verkeren zonder diens toestemming, noch zou hij zijn mening uiten zonder dat hij daarvoor toestemming had gekregen.

Als de vader overleed werd zijn plaats gewoonlijk door de oudste zoon ingenomen. Deze werd dan de vader van de hele familie, met inbegrip van de bejaarde gezinsleden. Tenzij hij zich onwaardig gedroeg, ontving hij alle rechten, loyaliteit en voorrechten die zijn vader vóór hem had gehad. Er zijn in de Bijbel echter ook gevallen bekend dat de vader een ander dan zijn oudste zoon als opvolger aanwees. Jozef werd bijvoorbeeld de vader van de stammen van Jacob nadat Ruben zich onwaardig getoond had en Salomon werd door David als zijn opvolger benoemd.

Sommige deskundigen zijn van mening dat het huwelijk in de vroeg-Hebreeuwse samenleving een wettelijke en geen godsdienstige instelling was. Dit kan voor sommige Hebreeuwen in hun tijd gewoon geweest zijn, maar als heiligen der laatste dagen weten we zeker dat onder de grote patriarchen godsdienst een zeer belangrijke plaats in nam.

Wanneer de zonen uit een Hebreeuws gezin wilden gaan trouwen, werden voor hen door hun ouders vrouwen uitgekozen. Deze gewoonte heerst nog steeds onder de Arabieren die in enkele Bijbelse plaatsen leven. Gewoonlijk huwden Hebreeuwse kinderen erg jong.

Dr. Ludwig Kohler, een van mijn vroegere hoogleraren en toegewijd navorsers van Hebreeuwse gebruiken en gewoonten, zei gewoonlijk dat de doorsnee Hebreeuwse man op negentienjarige leeftijd vader, op achtentertigjarige leeftijd grootvader en op zeventenvijftigjarige leeftijd overgrootvader was. Nu en dan kwam het voor dat een Hebreeuwse man op wat latere leeftijd huwde. Een voorbeeld van dit laatste geval is Izak. Hij was veertig jaar toen hij Rebekka tot vrouw nam.

„In het Hebreeuwse gezin handhaafde de vader het recht tussen de leden van het gezin en over zijn woorden mocht niet worden gediscussieerd.”

Maar ook toen koos Abraham, zijn vader, Rebekka door geïnspireerde bemiddeling van de rentmeester van zijn bezittingen.

Als een meisje was uitverkoren om de vrouw van een jongeman te worden, werd er van de verloofde verwacht dat hij een *Mohar* of een som geld betaalde aan de vader van de bruid of zelfs aan de bruid zelf. In geval van echtscheiding diende deze betaling haar als vorm van bescherming. De bruidsschat kan gezien worden als compensatie aan haar familie voor het verlies van de kostbare diensten die zij verleende in de vorm van het hoeden van de kudden of werken op het land.

Onder de Joden uit de tijd van het Nieuwe Testament waren er drie fasen die tot het huwelijk leidden.

In de eerste plaats was er de verlovings die reeds kon plaatsvinden als het paar nog kind was. Dit werd geregeld door de ouders of een deskundige. Het gebeurde dikwijls dat de betrokkenen elkaar nog nooit gezien hadden. Dit komt de jeugd tegenwoordig vreemd voor, maar men zag het huwelijk als een zeer ernstige verbintenis, die niet mocht worden overgelaten aan menselijke hartstocht of haastige handeling.

De tweede stap was de trouwbelofte. Bij deze gelegenheid werd de verlovings bekrachtigd tenzij het meisje de verloving niet wilde. Doch wanneer zij de verloving aanvaardde, achtten de Joden dit absoluut bindend. Gedurende een jaar beschouwde men het paar als man en vrouw zonder hen evenwel de rechten van het huwelijk zelf toe te kennen. De trouwbelofte kon slechts door echtscheiding worden ontbonden. De derde stap was het eigenlijke huwelijk, dat een jaar na het geven van de trouwbelofte plaats vond.

Ongehuwd te zijn werd gezien als smaad voor de Hebreeuwse vrouw. De profeet Jesaja uitte dit gevoel toen hij tegenover een man het volgende van een ongehuwde vrouw zei: „Neem onze smaadheid weg.” (Jes. 4:1.)

Pas getrouwde Hebreeuwse echt-

paren zagen vol verlangen uit naar de geboorte van kinderen, in het bijzonder van zonen. Let op de woorden van de psalmist in het gedicht: „Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des Heeren; des buiks vrucht is beloning.

Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, zodanig zijn de zonen der jeugd.

Welgelukzalig is de man, die zijn pijfkoker met dezelve gevuld heeft...” (Ps. 127:3-5.)

Vrouwen, die onvruchtbaar waren, beschouwen dit als een vloek van God die op hen rustte en zij waren diep bedroefd.

„Als nu Rachel zag, dat zij Jakob niet baarde, zo benijdde Rachel haar zuster; en zij zeide tot Jakob: Geef mij kinderen! of indien niet, zo ben ik dood.” (Gen. 30:1.)

Een andere oosterse gewoonte is handel drijven. Op een avond vertelde een goede vriend, een winkelier uit Jeruzalem, mij dat hij weinig plezier had in het berekenen van prijzen aan Amerikanen. Deze onbekwame Amerikanen kon hij prijzen berekenen die vele malen hoger waren dan het artikel feitelijk waard was. Hij wilde graag hun geld hebben maar nog liever had hij met hen onderhandeld.

Als illustratie zal ik twee eigen ervaringen vertellen, die aantonen dat de vraagprijzen bijna nooit de kooprijzen is. Ik ging in Jeruzalem een winkel binnen om daar enkele typische Palestijnse kledingstukken te kopen. Toen ik mijn keuze bepaald had noemde de Arabische winkelier een prijs in Amerikaanse valuta. Na ongeveer tien minuten loven en bieden verliet ik de winkel met de koopwaar waarvoor ik *één derde van de oorspronkelijke vraagprijzen had betaald.*

Bij een andere gelegenheid was ik aan boord van een schip dat in de haven van Algiers lag. Een eenzame Arabier kwam aan boord en had een aantal veldflessen op zijn rug. Twee ervan waren prachtig en van Duitse makelij. Ik besloot die te kopen als ik ze voor een redelijke prijs kon

krijgen. Wij onderhandelden een half uur lang zeer intensief. Tenslotte kocht ik beide veldflessen, en een mooie lederen draagtas, voor *minder dan de helft van de oorspronkelijke vraagprijzen*. Begrijp mij niet verkeerd. De Arabier maakte winst want anders had hij de zaken niet aan mij verkocht.

Westerlingen staan verbaasd als zij horen dat de aankoop door Abraham van een stuk land van Efron, met de spelonk waarin hij Sara kon begraven, in werkelijkheid een beschrijving van een oude wijze van handeldrijven is. Toen Abraham zijn Hethitische vrienden verzekerde dat hij Efron „den vollen prijs” zou betalen, stapte Efron naar voren en zei: „Nee, mijn heer, luister naar

mij; het veld geef ik u en de spelonk aldaar geef ik u; in tegenwoordigheid van mijn volksgenoten geef ik het u; begraaft uw dode.” (Gen. 23:9-11.)

De meeste lezers denken dat Efron een zeer vriendelijke en edelmoedige man was die het stuk land met de spelonk gratis aanbood. In feite waren zijn woorden niet anders dan een beleefd gebaar tegenover de klant. Wij zien tenslotte dat Abraham vier honderd sikkels betaalde. Dit was de vraagprijzen van Efron. (Zie Gen. 23:13-16.)

Het is belangrijk de gebruiken en gewoonten van het Nabije Oosten van vroeger te kennen wil men de Bijbel begrijpen en eruit halen wat erin zit. *

(Vervolg van blz 56)

aandacht aanbeveelt; hij is zonder buidel of male onder ons gekomen, (zie Mt. 10:10), zoals ook de eerste apostelen reisden; en niemand van ons is in staat zijn leerstellingen aan de hand van de Schrift of door logisch redeneren te weerleggen. Ik wil zijn leerstellingen en zijn aanspraak op gezag onderzoeken, en het zal me zeer verheugen als enkele van mijn vrienden zich bij mij willen aansluiten, en zo niet, dan zal ik het alleen doen. Als ik tot de slotsom kom dat deze godsdienst waarachtig is, zal ik hem aannemen, wat de gevolgen daarvan ook mogen zijn; en als het een valse godsdienst is, zal ik hem aan de kaak stellen.”

Daarna begon John Taylor het Mor-

monisme in volle ernst te onderzoeken. Hij stelde acht preken die ouderling Pratt hield op schrift, en vergeleek die met de Heilige Schrift. Ook onderzocht hij de bewijzen van de goddelijke authenticiteit van het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. „Drie weken lang werkte ik er regelmatig aan,” zegt hij, „en ik volgde broeder Pratt van de ene plaats naar de andere.” Het resultaat van dit grondige onderzoek was een vaste overtuiging, en op 9 mei 1836 werden hij en zijn vrouw gedoopt. *)

Leon R. Hartsorn: *Exceptional Stories from the Lives of Our Apostles* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972), blz. 192-201.

*) Op 19 december 1838 werd John Taylor tot apostel geordend, en in oktober 1860 werd hij de derde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. *

(Vervolg van blz 52)

Laten wij nu plechtig onze trouw en toewijding beloven jegens het priesterschap van God, en de leider volgen die de spreekbuis van de Here is hier op aarde. Als we dat doen zullen we niet alleen bijdragen tot de vrede en het geluk van onszelf en ons gezin, maar door onze medemens te dienen zullen wij de Here dienen en ons voorbereiden om straks voor eeuwig in Zijn huis te toeven. *

De verbonden en zegeningen van Abraham

„Vriend van God” (Jak. 2:23), „Vader van de getrouwen” (Gal. 3:8-9)

Het leven van Abraham is een toonbeeld van geloof. Dit volmaakte geloof maakte hem God om Izak, de zoon van het geboorterecht, te offeren, kon Abraham zijn „volmaakte” waardig de zegeningen te ontvangen van de verbonden die hij gesloten had. Op latere leeftijd geloof (Jak. 2:21-22) tonen. Zijn gehoorzaamheid werd „hem tot gerechtigheid” gerekend (L&V 132:36). Door deze grote beproeving getrouwzaamde Abraham niet alleen onvoorwaardelijk Sara en Abraham op de Here dat Hij hen zou zegenen met een wettige erfte (L&V 132:36). Door deze grote beproeving getrouwzaamde Abraham niet alleen onvoorwaardelijk Sara en Abraham op de Here dat Hij hen zou zegenen met een wettige erfte (L&V 132:36).

Zij wachten geduldig en werden tenslotte met Izak gezegend, wiens zaad zich zou vermenigvuldigen. (Gen. 21:1-3; Hebr. 11:11-12)

In zijn sterfelijk bestaan heeft Abraham feitelijk nooit het land voor zijn toekomstige nageslacht geërfd.

Hij leefde er als een vreemdeling (Hebr. 11:8-10, 13-16), maar Abraham verheugde zich in de gekostijf en beproefd, evenals Abraham, aan wie werd geboden zijn enige zoon te offeren. De belofte dat hij door het zoemofter van Christus zou opstaan. Hij wist dat hij een dergelijke (L&V 101:4)

VERWIJZINGEN NAAR ZEGEN

ABRAHAM	IZAK	JACOB
---------	------	-------

Toelichting

1. ZEGEN VAN HET BELOOFDE LAND

... een vreemd land, dat

Ik aan uw nakomelingen na u zal geven als een

eeuwig bezit...” (Abr. 2:6)

18; 17:8; 24:7)

Gen. 12:7; 13:15; 15: 3-4

Gen. 26; 13: 48-4

Gen. 28:4; 13: 48-4

Gen. 15:7; 18; 17:8; 24:7)

Gen. 12:2; 18:18

Abr. 1:2

Gen. 13; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 14; 35:11; 26:4, 24 48:4

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

Gen. 28:3; 16; 15:5; 17:2; 22:17

DE ZEGENINGEN VAN ABRAHAM EN

DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Jackson County (Missouri) is aangewezen

als het centrum van het „belofte land” —

de plaats van het nieuwe Jeruzalem —

(L&V 52:42; 57:1-3; 84:2-5).

Juda zal vergaderen in het land dat aan

Abraham gegeven is. (L&V 109:6-4) De

aarde in haar oostelijke staat zal tenslotte

het erfdeel van de getrouwen zijn (L&V

45:58; 56:20; 63:20; 86:18-20; 130:6-9).

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

„Laat mijn leger eerst zeer groot worden”

(L&V 105:26, 31-32.)

Abraham ontving beloften betreffende „Zijn nakomelingschap...; zowel in de wereld als uit de wereld zouden zij... zo ontelbaar als de sterren, voortduren.” (L&V 132:30.)

Ook aan Abrahams zoon Ismaël geboren uit Hager, werd een „vermenigvuldiging”, zelfs een grote „natie”, beloofd. (Gen. 16:10; 17:20; 21:13; L&V 132:34.)

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

Abrahams vrouw Ketura schonk hem zes zonen; van deze worden Midia en zijn nageslacht in het bijzonder genoemd als een talrijk volk. (Gen. 25:1-4; Ex. 3:1; L&V 84:6.) Er wordt wel aangenomen dat Ismaëls afstammelingen een groot gedeelte van het Arabische volk vormten, evenals het nageslacht van Midia.

sel des hemels... (Abr.

3:14)

"... koningen der volken
zullen uit haar worden!"
(Gen. 17:6, 16)

Gen. 35:11

Juda en zijn afstammelingen werden de rechten van
de „secten” of de wetgeving beïnvloed (Gen. 49:9-10).
De grootste koning die uit Abrahams geslachtslijn
uit Juda geboren zou worden, was Jezus Christus
(Mt. 1:1,17; Luk. 1:68-72), „de koning van Israël”
(Joh. 1:49).

III DE ZEGENINGEN VAN HET PRIESTER- SCHAP

A „... Ik zal u nemen om
Mijn naam op u te leggen,
namelijk het priester-
schap...” (Abr. 1:18).

B „... en gij zult een zegen
zijn voor uw nakomelin-
gen na u, en wel hiern,
dat zij deze bediening
en dit Priesterschap tot
alle natien zullen
brengen.” (Abr. 2:9)

C „... dit recht (van het
priesterschap) zal
voortduren in u en in uw
nakomelingen — dat
wil zeggen in uw
natuurlijke nakomelin-
gen, of de nakomelingen
van uw lichaam —”
(Abr. 2:11)

D “En ik zal hen zegenen,
die u zegenen, en hen
vervloeken, die u
vervloeken...” (Abr. 2:11)

“... maar door uw
bediening zal Mijn naam
voor eeuwig op de aarde
bekend zijn...” (Abr. 1:19)

IV ZEGENING VAN ZALIGHEID EN VERHOOGING

A “En ik zal hen door uw
naam zegenen; want
allen, die dit Evangelie
ontvangen, zullen naar
uw naam worden
genoemd, en zullen als

“... u, met wie het priesterschap door de
geslachtslijn van uw vaderen heeft voort-
geduurd — Want gij zijt wettige erfe-
namen volgens het vlees...” (L&V 86:8-9.)

Gen. 17:7, 19
21:12

Abr. 1:3, 4

Gen. 12:3

Gen. 17:7, 8
26:24

Gen. 28:13

Zij, die de macht van het priesterschap hebben,
hebben ook de macht om in rechtvaardigheid te
zegenen en te vervloeken. (L&V 75:18-22; 132:47.)

De ware kennis van God en het Evangelie was en
wordt aan de wereld bekend gemaakt door Abraham
en degenen, die uit zijn zaad zijn uitgevoren. (Ex.
3:6, 4-5; 13-15; Mt. 22:32; Joh. 8:56-58; 1 Ne. 19:10;
L&V 136:21.)

„Want als de Heilige Geest nederdaalt op een
letterlijke nakomeling van Abraham, is hij kalm en
vredig, en zijn gansse lichaam en ziel worden slechts
gevoerd door de reine geest van intelligentie, terwijl
de invloed van de Heilige Geest op een niet-Jood
is om het oude bloed te zuiveren en hem daad-
werklijk van het nageslacht van Abraham te
maken.” (Leringen van de Profeet Joseph Smith,
blz. 157.)

“... Gij zijt de kinderen Israëls, en van het
nageslacht van Abraham.” (L&V 103:17.
Zie ook Mos. 5:7.)

uw nakomelingen worden gerekend, ..." (Abr. 2:10.)

Gen. 12:2

B "En Ik zal ... uw naam groot maken onder alle volken..." (Abr. 2:9.)

Op 3 april 1836 verscheen Elias in de tempel van Kirtland en „dreeg de evangeliebediening uit Abrahams dagen over“ (L&V 110:12). Deze Elias was Noah. (Zie Joseph Fielding Smith, Conference Report, april 1960, blz. 72.) Hij herstelde de volheid van de zegeningen van het Evangelie die Adam (Moze 5:58; 6:51-52), hijzelf (Mozes 8:19-20, 23-24), evenals andere patriarchen voor Abraham bezeten hadden.

Maar Abraham valt de eer te beurt dat de zegeningen waarover wij gesproken hebben op zijn naam staan, want door zijn bediening en de bediening van zijn afstammelingen zou Gods naam en het Evangelie „voor eeuwig op de aarde bekend“ gemaakt worden. (Abr. 1:19.)

Door de eeuwen heen hebben velen beweerd dat verwantschap met Abraham een garantie was, dat deze verwanten zijn zegeningen zouden ontvangen. Maar de Schriften getuigen: Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen... (Romm. 9:6-7); „degenen, die uit het geloof zijn, zijn Abrahams kinderen.“ (Gal. 3:7.)

Want de beloften van het Evangelie worden alleen door rechtvaardigheid verkregen. (Romm. 4:13.) De kinderen van Abraham „doen de werken van Abraham.“ (Uoh. 8:39.)

De Evangelieboodschap van de verzoening van Jezus Christus is de belangrijkste zegen voor alle aardse mensen. (Leringen van de profet Joseph Smith, blz. 128; 1 Kor. 15:22.)

Het zaad van Abraham (Israël) werd onder de volken van de aarde verspreid (Deut. 4:27; 28:64; Lev. 26:33), opdat „de zegening van Abraham tot de heidenden komen zou.“ (Gal. 3:14) en de natieën. (Zie ook 1 Ne. 15:16-18; Jak. 5.)

De profeten voorzagen de herstelling van het Evangelie (1 Ne. 22:4-9; III Ne. 20:27; 21:1-7) en de vernieuwing van de verbonden (L&V 1:17, 22-23; Deut. 4:31; Jer. 31:31-34; Ezech. 37:24-28), en zelfs wie dit werk in Israel zouden uitvoeren. (III Ne. 3:4-21.) De vergadering van het Huis van Israel is een onderdeel van de herstelling. (Deut. 30:1-5; 1 Ne. 14:7; 15:12-16.)

„... allen die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen ... in het verheerlijken hunner roeping ... worden de zonen van Mozes en Aäron, en het nageslacht van Abraham ...“ (L&V 84:33, 34.)

„Daarom, ga heen en doe de werken van Abraham; onderwerp u aan Mijn wet en gij zult zaig worden.“ (L&V 132:32.)

Door de herstelling door middel van de profet Joseph Smith is de belofte vervuld dat het nageslacht van Abraham een zegen zou zijn voor „de geslachten der aarde...“ (L&V 142:58.)

Zij die waardig zijn en het verbond van het oedeleste (tempel-) huwelijk sluiten en verzegeld worden „door de Heilige Geest der belofte“ zullen verhoging ontvangen, met „een voortzetting van de nakomeling-schap ... dan zullen zij goden zijn ...“ (L&V 132:19-20. Zie ook L&V 132:29-31.)

HET LEVEN VAN ABRAHAM CHRONOLOGISCH

1. De eerste jaren

Wegens Abrams geloof en overtuiging werd door een boodschapper van God voorkomen dat hij door de afgodendienaren in UR, het land waar hij was geboren, als offer gedood werd. Het land werd door hongersnood getroffen, zodat zijn broer Haran stierf. Abram huwde Sarai, de dochter van Haran. (Gen. 11:26, 28-29. Abr. 1:1-20; 2:1-2.)

2. De reis naar Haran

Abram en zijn familie stichtten een dorp, dat ze naar zijn broer Haran noemden, Terah, zijn vader, die het Evangelie had aanvaard, keerde zich weer tot zijn afgoden. (Gen. 11:31; Abr. 2:4-5.)

3. De reis naar het beloofde land

Ze trokken naar Sichem en vervolgens naar de vlakten van More tussen Bethel (waar de Here aan Abram verscheen) en Ai. (Gen. 12:1, 5-6, 8. Abr. 2:6, 14-20.)

4. De reis naar Egypte

Hongersnood dwong hen tijdelijk naar Egypte te gaan. Abram werd geboden aan de Egyptenaren te vertellen dat Sarai, zijn vrouw, zijn „zuster” was (Hebreeuws gebruik om een eigen nicht als zuster aan te duiden). (Gen. 12:9-12; Abr. 2:21-25.)

5. Terugkeer naar Kanaän

Abram vertoefde eerst in zijn vroegere verblijfplaats bij Beth-El. Hun kudden werden zo groot dat Abram en zijn neef Lot genoodzaakt waren hun ve-

te scheiden. Abram ging naar het zuiden en vestigde zich in Hebron. Lot bleef op de vlakten van de Jordaan die zich uitstrekten tot het dal Sodom met zijn steden. (Gen. 13:1-12, 18.)

6. Invasie van koningen uit het noorden

De koningen van de vlakten van Mesopotamië die met elkaar een verbond hadden gesloten trokken door het land tot het oosten, waar Abram was. (Gen. 14:1-12.)

7. Abram bevrijdt Lot

Abram organiseerde een krijgsmacht om Lot te bevrijden, die gedurende de invasie gevangen was genomen. De buit werd door Abram aan de mensen van het dal Schave bij Salem teruggegeven. (Gen. 14:13-17, 21-24.)

8. Tijdelijk verblijf in Hebron

De Here bevestigde opnieuw Zijn beloften aan Abram en beschrijft het land dat Hij hem beloofd heeft. (Gen. 15:1-7, 18; zie ook Num. 34:1-12 en Deut. 1:7 voor de plaatsbepaling.) Het verbond van de doop wordt nogmaals vastgesteld en het verbond van de besnijdenis wordt ingeleid. Abrams naam werd veranderd in Abraham (hetgeen betekent vader van menigten) en die van Sarai in Sara (wat betekent prinses). (Gen. 17:1-16; zie ook Gen. 17:1-12, Geinspireerde Vertaling.)

9. Omzwervingen in het „land van het zuiden”.

Abraham vertoefde enige tijd als vreemdeling in het gebied tussen

Kades en Sur bij Gerar. Het voorval met Abimelech, een koning, komt overeen met dat tijdens het bezoek aan Egypte. (Gen. 20.) Hier werd de zoon die het geboorterecht had, geboren, toen Abraham 100 en Sara 90 was. (Gen. 21:2-3, 5; 17:17.)

Hagar en Ismaël werden van het gezin van Abraham gescheiden, opdat het geboorterecht van Izak niet in gevaar zou komen. Ze woonden op enige afstand in de woestijn Paran. (Gen. 21:9-21.)

Abraham verhuist naar Berseba en sluit een verbond met koning Abimelech, die over dat gebied regeerde, om het recht om in het land der Filistijnen te mogen verblijven. (Gen. 21:31-34.)

10. Beproofd

Op een berg in het land Moria (bij Salem of Jeruzalem) ervaren Abraham en Izak in een gelijkis de komende verzoening van Christus. (Gen. 22, zie ook Jakob 4:5 en II Kor. 3:1 voor de plaatsbepaling.)

11. Verder verblijf in Berseba

Abraham verbleef te Berseba. Toen Sara stierf (127 jaar) kocht hij de spelonk van Machpela te Hebron om haar daarin te begraven. Hij werd 38 jaar later naast haar ter ruste gelegd. (Gen. 23:1-2, 9, 17-20; 25:7-10.)

De reizen van Abraham zijn in chronologische volgorde genummerd 1 t/m 11. (De nummers 5 t/m 11 bevinden zich in het omliggende gedeelte.)

Turkije

Cyprus

Middellandse Zee

Middellandse Zee

Syrië, Arabische republiek

Aram

Haran

Damascus

In Salem bezoekt Abraham Melchizedek aan wie hij tienden betaalde. Hij ontving daarvoor een speciale zegen. (Gen. 14:18-20; zie ook Gen. 14:18, 25, 37-40, Geinspireerde Vertaling.)

Melchizedek verleende het priesterschap aan Abraham (L&V 84:14), maar het tijdstip van deze ordening is niet bekend.

Sichern
Sichem
Betel
Ai
Salem

Hebron

Bersaba

Israël

de put Lachai-Roi

Gebied waar Hagar en Ismaël vertoefden.

Hagar baarde Ismaël toen Abraham 86 was. (Gen. 16:1-16.)

Aangenomen wordt dat de ondiepe wateren van de Dode Zee de verwoeste steden Sodom, Gomorra, Adama en Zebotim bedekken.

Boodschappers van de Here bezoeken Abraham om te profeteren en ook te waarschuwen voor de ophanden verwoesting van Sodom en Gomorra. (Gen. 18, 19.)

Jordanië

Betel

Salem

Jeruzalem

Hebron

Gerar

Bersaba

Horma

Kanaän

Sur

Kades

Kades-Barnea

woestijn Paran

Egypte, Arabische republiek

Egypte

De reizen en gebeurtenissen in het leven van Abraham.

Abraham woonde in het aan hem beloofde land als een vreemdeling. Grote hongersnoden dwongen hem dat gebied te verlaten om voor zijn vee en kudden te kunnen zorgen. Hoewel het land nooit zijn eigendom werd, verkreeg hij de belofte en wist hij dat zijn zaad het eens zou bezitten. (Gen. 13:2, 5; Heb. 11:8-16.)

Samenvatting en kaarten door Edward J. Brandt Salt Lake Institute of Religion (Universiteit van Utah)

President Smith nam hem bij de hand

Jan Roothoof, een elfjarige jongen, woonde in Rotterdam. Eens ging hij gelukkig naar school en naar de kerk, speelde met zijn vriendjes en deed alles wat een jongen leuk vindt. Doch op een gegeven ogenblik werd hij, zonder er tevoren ook maar iets van te hebben gemerkt, getroffen door een pijnlijke oogziekte waardoor hij zijn gezichtsvermogen grotendeels verloor. Hij kon niet meer naar school en niet meer lezen. Hij kon zelfs niet meer goed genoeg zien om met zijn vriendjes te spelen. Iedere dag was opnieuw donker en vol lijden.

De heiligen der laatste dagen in Nederland hoorden dat President Joseph F. Smith hen zou komen bezoeken. Jan dacht hier lang over na en zei tenslotte tegen zijn moeder: „De profeet heeft meer macht dan enige andere man ter wereld. Ik geloof dat ik zal genezen als u mij meeneemt naar de vergadering zodat hij in mijn ogen zal kunnen kijken.”

Aan het slot van de vergadering die de zondag daarop werd gehouden, ging president Smith achter in de kleine kapel staan om de mensen te groeten en iedereen een hand te geven. Zuster Roothoof ging met Jan, wiens ogen waren verbonden, en de overige aanwezigen naar hun geliefde leider om met hem te spreken.

President Smith nam de blinde jongen bij de hand, lichtte zeer teder het verband op en keek in de ogen van Jan waarin de pijn zichtbaar was. De profeet zegende Jan en beloofde hem dat hij weer zou kunnen zien.

Toen zij weer thuis waren nam de moeder van Jan het verband van zijn ogen zodat zij, volgens het voorschrift van de dokter zijn ogen kon wassen. Toen zij dit deed, riep Jan in vreugde uit: „O, mamma, mijn ogen zijn gezond. Ik kan nu goed zien en ook in de verte. Ik heb ook geen pijn meer!”

Geïllustreerd door Dale Kilbourn

De gouden platen

DOOR MARGARET C. RICHARDS EN
CAROL C. MADSEN

Illustratie van Howard Post

Het liedje „De gouden platen” zal een speciale betekenis voor je krijgen als je denkt aan de boodschap van het verhaal. Het is fijn om dit spelletje tijdens de gezinsavond met het gezin te spelen en daarna gezamenlijk het liedje te zingen.

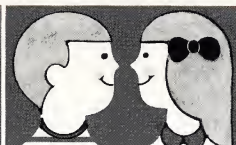
Rose Thomas Graham

J. Spencer Cornwall,

Arr. Margaret C. Richards

1. Diep in de flank der ber-gen, lag daar het boek van goud Tot-
2. 't Was 't oud ver-slag van Ne-fl een Gods man van wel -eer Het

dat God een ge- trouwe vond die 't kon wor-den toe- ver- trouwd
Godd'-lijk Boek van Mor-mon geeft de ge-schied'- nis weer

Een apostel spreekt tot de kinderen

DOOR PRESIDENT MARVIN T. ASHTON

Dit is een spelletje waardoor we meer omtrent de gouden platen leren. Zoek bij de vragen uit de eerste kolom het goede antwoord dat in de tweede kolom staat. Trek een lijn tussen de vraag en het goede bijpassende antwoord.

1. De plaats waar Joseph Smith de gouden platen ontving.	a. Het Boek van Mormon
2. De datum waarop Joseph de platen ontving.	b. Oliver Cowdery c. 1829
3. De profeet van vroeger die de gouden platen begroef.	d. 21 september 1823
4. Waarop was het verslag van de Nephieten en de Lamanieten geschreven.	e. De heuvel Cumorrah
5. De naam van een grote profeet uit het Boek van Mormon.	f. Moroni
6. Wanneer werden de platen voor de eerste maal begraven.	g. Gouden platen
7. Wanneer werd het Boek van Mormon.	h. Nephi
8. De datum waarop de engel Moroni voor de eerste maal Joseph Smith bezocht.	i. 22 september 1827
9. Hoe werden de vertaalde platen genoemd. (Waarom?)	j. 400 jaar voor Chr.
10. De naam van de secretaris van Joseph Smith toen hij de platen vertaalde.	

- Antwoorden:
(1) e.	(2) i.
(3) f.	(4) g.
(5) h.	(6) j.
(7) c.	(8) d.
(9) a.	(10) b.

Ik weet zeker dat onze hemelse Vader het niet fijn vindt als wij onszelf een „nul” noemen. Zijn we eerlijk tegenover onze familie? Zijn we eerlijk tegenover God?

We benadelen onszelf als we door nare voorvallen, ongelukken, uitdagingen, ontmoedigingen of andere aardse situaties zo over onszelf denken. We hebben geen recht om, wat er ook met ons gebeurt, onszelf een „nul” te noemen. Als kinderen van God zijn wij iemand. Hij zal ons opbouwen en verheerlijken als wij moed houden, onze armen uitstrekken en met Hem wandelen. Het is een grote zegening voor ons te zijn geschapen naar Zijn gelijkenis en om door Hem te weten wat onze mogelijkheden en talenten zijn! Het is een grote zegening dat wij weten dat wij door Zijn kracht alles kunnen doen! Het is verschrikkelijk als jonge mensen die in moeilijkheden verkeren, opkijken en op aangeboden hulp reageren met: „Wat heeft het voor zin? Ik ben toch maar een „nul”!”

Denk eraan dat we, ook al zijn we niet beroemd, als jongen, meisje, man of vrouw, geen „nul” zijn.

Met alle kracht die in mij is verklaar ik dat wij een hemelse Vader hebben, Die zich met ons bemoeit en Die van ons allemaal houdt. Wij zijn Zijn zoon of dochter en Hij houdt van ons.

Van vriend tot vriend

Grootmoeders les

DOOR BROEDER THEODORE M. BURTON
Assistent van de Raad der Twaalven

Toen ik vijf jaar oud was, nam mijn moeder mij mee naar mijn grootmoeder om daar een nachtje te logeren. Mijn grootmoeder woonde op een boerderij, en het was altijd een hele belevenis voor mij om daar buiten te spelen. Maar deze keer waarschuwde grootmoeder mij. Ze zei: „Kijk uit voor die rode hen met haar kuikentjes. Kom niet te dicht bij haar, anders denkt ze, dat je haar kuikentjes kwaad wilt doen.” „Ik zal het niet doen, grootmoeder,” beloofde ik „Ik zal erg voorzichtig zijn.”

Maar toen ik de kloek met haar gele kuikentjes zag, vergat ik mijn belofte. Zij zagen er zo zacht en donzig uit, dat ik mij bukte en probeerde er een te aaien. Het kleine ding piepte echter en rende hard van mij weg. Toen vloog de kloek op mij af en pikte mij net zolang in mijn hand tot ik huilend naar het huis liep, naar grootmoeder.

Grootmoeder hield mij in haar armen totdat ik uitgehuild was. Toen ik weer in staat was te praten, vroeg zij mij wat er gebeurd was.

„Ik wilde alleen maar weten of het kuikentje net zo zacht was als het er uit zag,” zei ik.

„Ik wilde het geen pijn doen — ik wilde het alleen maar aaien. En toen heeft de kloek mij met haar snavel gepikt.”

„Maar hoe kon die kloek nu weten dat je haar kuikentjes geen kwaad wilde doen?” vroeg mijn grootmoeder. „Jij bent veel groter dan zij, en zij wil niet dat iemand haar kuikentjes pijn doet. Daarom heeft ze je gepikt, opdat je weg zou gaan.”

Toen zei ze mij om weer op het erf te gaan spelen, maar om uit de buurt te blijven van de hen en haar kuikentjes. Zij gaf mij nog een waarschuwing. „Kom ook niet te dicht bij de moedergans. Zij heeft ook jongen en zij is groter dan de kloek. Als je probeert een van haar jongen aan te raken, zou zij je wel echt pijn kunnen doen.”

„Ik zal ze niet aanraken, grootmoeder,” beloofde ik.

Toen ik weer naar buiten ging, bleef ik uit de buurt van de kloek. Maar al gauw zag ik de

moedergans met een hele stoet jonge gansjes achter haar aan. Omdat ik ze niet zo goed kon zien, ging ik wat dichterbij, zodat ik ze wat beter kon bekijken.

Toen ik er vlak bij was en ze goed kon zien, spreidde de moedergans haar grote vleugels uit, strekte haar lange nek, opende haar snavel en begon tegen me te sissen. Ik werd zo bang, dat ik het huis weer in rende en mijn grootmoeder vertelde wat er gebeurd was.

Mijn grootmoeder zei: „Ouders houden van hun kinderen en daarom willen zij ze ook beschermen. Dat hebben de kloek en de moedergans gedaan.”

En toen leerde mijn grootmoeder mij een waardevolle les. Ze zei: „*Niet alleen je vader en moeder en je familieleden* houden van je en willen je beschermen, maar onze Hemelse Vader houdt ook van je. Hij heeft hier op aarde een profeet aangesteld om over ons te waken. Deze profeet heeft vele helpers, zoals het ringpresidentschap, de bisschop, de huisonderwijzers, en je leraren en leraressen in het jeugdwerk en de zondagsschool. Veel mensen houden van je en willen je beschermen, daarom hoef je nooit bang te zijn.”

Ik herinner mij altijd die les, die mijn grootmoeder mij leerde als ik kinderen „Ik ben een kind van God” of „Mijn Hemelse Vader heeft mij lief” hoor zingen.

Dit is een les die ieder van ons ter harte moet nemen, want wij zijn Zijn kinderen en Hij houdt van ons allemaal!

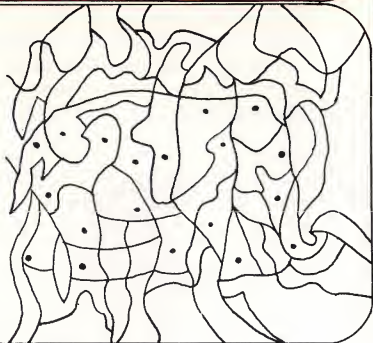

Waar Liesje leert

Dit is . Dit is de waar naar toe gaat voor de zondagsschool en het jeugdwerk. Dit is de van de waar naar de zondagsschool gaat. Dit is de , die iedereen „Goedenmorgen” wenst. Als hij bij de staat, die toegang geeft tot de waar naar de zondagsschool gaat. Dit zijn de , die zijn geroepen om de te helpen, die „Goedemorgen” wenst. Als hij bij de staat die toegang geeft tot de waar naar de zondagsschool gaat. Dit zijn de vrolijke , die met naar de zondagsschool gaan om van de te leren, die zijn geroepen om de te helpen, die „Goedenmorgen” zegt, als hij bij de staat, die toegang geeft tot de waar naar de zondagsschool gaat.

Zo maar, voor de
aardigheid

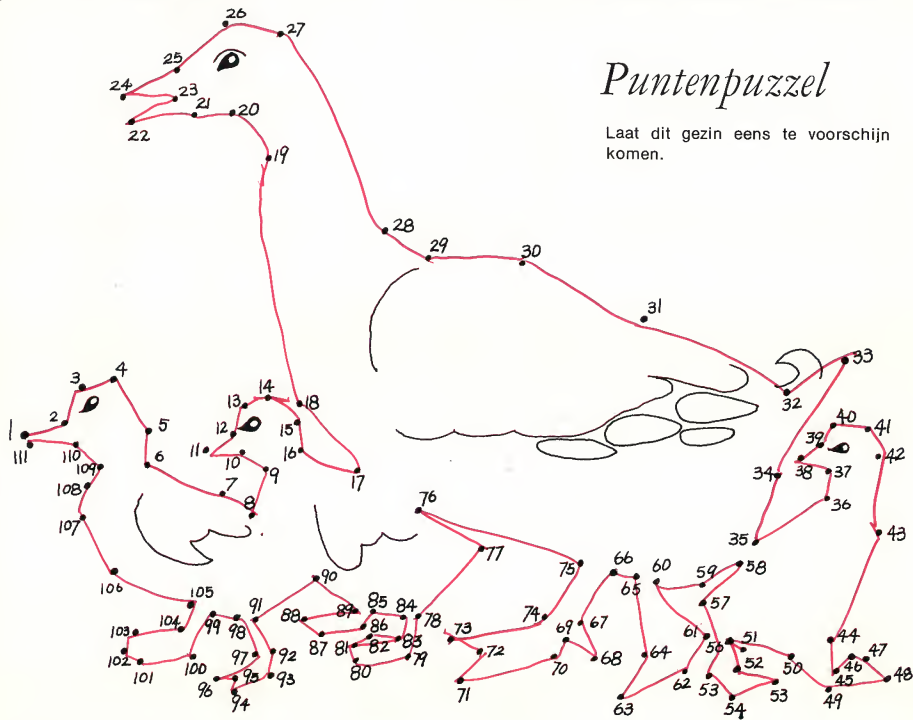
Kleur elk vakje met een stip er in,
dan vind je een groot dier uit het
circus.

Zoek de varkentjes op die precies
gelijk zijn en kleur ze dan.

Puntenpuzzel

Laat dit gezin eens te voorschijn
komen.

Toen John de heuvel begon af te dalen die naar zijn huis leidde, werd hij omgeven door verstikkende vlagen mist, vermengd met rook. De bange, tienjarige jongen was gaan zitten en probeerde de lantaarn aan te steken die meneer West hem had meegegeven om in geval van nood te gebruiken. Door de vochtige lucht kon hij evenwel de lucifers niet aansteken. John stond op, trok zijn oliejas nog dichter om zich heen en trachtte door de mist en de duisternis van de late namiddag te turen.

viel zijn angst van hem af. Hij was dan ook in het geheel niet verbaasd, toen hij een paar minuten later een stem uit de mist hoorde, die riep: „Johnny, ik zal je naar huis brengen.” Het was meneer West.

Deze jongeman was John Taylor, later de derde president van de Kerk.

Hoewel hij tachtig jaar werd, heeft hij toch nooit het vlugge antwoord vergeten, dat hij als bange eenzame jongen op die mistige namiddag op zijn gebed kreeg.

Een stem uit de mist

Eerder op die dag had de moeder van John hem er met een mand voedsel op uit gezonden. Hij moest dit voedsel naar een oude herder brengen, die alleen in zijn huisje woonde, op ongeveer vijf kilometer ten noord-oosten van het huis, waar John met zijn vader en moeder woonde. Het was de eerste keer dat de moeder van John hem deze boodschap alleen liet doen en hij was trots en opgewonden. Maar hij was te lang bij meneer West gebleven, en pas toen een donkere wolk de zon bedekte en het zachtjes begon te regenen, was John haastig opgestaan en had zijn oude vriend goedendag gezegd.

Meneer West had aangeboden om met de jongen mee te lopen tot aan het dorp, maar John wilde dit niet. „Dit is de eerste keer dat ik alleen ben gekomen”, zei hij, „en mijn moeder zou me niet nog eens alleen laten gaan, als U mij thuis zou moeten brengen.”

Nu zou John eigenlijk wel willen dat meneer West bij hem was. In zijn verbeelding hoorde hij allerlei vreemde geluiden en zag hij merkwaardige figuren in de steeds dikker wordende mist. Hij had er geen flauw idee van waar hij was. Plotseling kwam hij bij een groot ijzeren toegangshek, dat zich aan het einde van de weg bevond. Achter het hek hoorde hij het angstaanjagende grom van een hond.

John stond stokstijf van de schrik. Op dit moment herinnerde hij zich dat zijn moeder hem had verteld dat God altijd nabij was. Zelfs al was hij helemaal alleen.

John knielde en bad om hulp. Toen hij dit deed,

Rein van hart

DOOR BISSCHOP VAUGHN I. FEATHERSTONE
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Lord Byron Buckingham, een Engelse dichter, heeft gezegd: „Laat mijn hart doorzichtig zijn als zuiver kristal, zodat de jaloerse wereld de meest gemene gedachten die mijn hart bevat, zal kunnen zien.” Dit is fijn denkwerk. Ieder lid van de Kerk zou zo moeten leven dat deze geestesgesteldheid werkelijkheid wordt. Als jonge mensen kunnen jullie er naar streven om je hart zo zuiver als kristal te doen zijn. Als je dit doet, zullen bepaalde dingen niet bij je opkomen. Het is dan onmogelijk een gemene of onreine gedachte te hebben. Als je die wel hebt ontstaat er een fysieke en geestelijke reactie in je. Deze gedachten doen God gewoonlijk vervagen; zij bezoedelen, aanvankelijk o zo weinig, ons oprecht innerlijk. Als deze gedachten steeds bij ons opkomen, neemt de bezoedeling toe, en al gauw zijn wij niet meer in staat de dingen in hun reine vorm te zien. Wij kunnen niet meer oordelen, wij verliezen ons vermogen om de dingen in hun ware verhouding te zien, en wij raken verward in het web van Satan.

Rein zijn van harte is een van de meest begerenswaardige eigenschappen. Zij die rein zijn ontvangen een bepaalde kracht. Het is een meetbare, fysieke kracht. Van Sir Galahad, de reinste van alle ridders van Koning Arthur werd gezegd, dat hij de kracht van tien mannen bezat, omdat hij rein van harte was. Rein zijn van harte brengt ook geestelijke kracht en onkreukbaarheid teweeg. In deze tijden van geestelijke conflicten en compromissen, steekt de persoon die oprecht en rein is, uit als een reus onder de Pygmeeën.

Er is nog een andere vorm van reinheid die heden ten dage verloren schijnt te zijn gegaan en wel: ingetogenheid. Er zijn er maar enkelen op deze wereld die begrijpen wat waarachtige ingetogenheid betekent. Tijdens een onlangs gehouden gesprek, vroeg ik een groot leider in het koninkrijk, wat hem het meest had getroffen in president J. Reuben Clark jr. U zoudt versted hebben gestaan over zijn antwoord. Het was niet zijn zeer grote wijsheid of zijn briljante geest. Het was niet zijn geestelijk

vermogen. Het was niet het hoge aanzien waarin hij stond bij de grote leiders van de naties. Het was zijn ingetogenheid. President J. Reuben Clark had, behalve al zijn andere grote karaktertrekken, een ingetogenheid, die hoogst zelden onder de mensen wordt aangetroffen. Hij was even ingetogen in zijn denken als in zijn kleding. De geringste afwijking van de reine norm was een belediging voor hem. Ingetogenheid is noodzakelijk voor iemand die rein van hart is. In een van president Clarks grote voordrachten besprak hij de kruisiging van de Heiland. Wij vangen een glimp op van de ingetogenheid van deze man, als hij de kruisiging beschrijft:

„Als we denken aan de ingetogenheid die Hij zeker bezeten moet hebben, hoe weerzinwekkend moet het dan zijn geweest, toen zij Hem geheel ontkleedden, het kruis op de grond legden en Hem er naakt op legden. Het dwarshout was onder zijn schouders, terwijl Hij aan een pen, die door de lange balk stak steun zocht voor Zijn lichaam. Zij nagelden eerst Zijn handen en dan Zijn voeten aan het kruis. Als volgende stap in deze wreedste wijze van ter dood brengen, die men toentertijd kende, lichtten zij het kruis op om het dan met kracht in een vooraf gegraven gat te laten vallen, waardoor de gekruisigde de vreselijkste pijnen leed.”

De meesten van ons zijn bezorgd voor het fysieke lijden dat Jezus moest doorstaan. President Clark deelde door zijn groot medeleven niet alleen de lichamelijke pijn met de Heiland, maar hij voelde ook het afgrijpselijk geestelijk lijden waaraan Hij, Die zo ingetogen was, werd blootgesteld. Om dergelijke gevoelens van medeleven te hebben, zoals president Clark, dient men rein van harte te zijn.

Men vroeg Roy Welker, schrijver van enkele handboeken van de Melchizedekse priesterschapsquorums, eens over zijn relatie met de Algemene Autoriteiten. De persoon die dit vroeg zei: „Broeder Welker, U stond in nauwe relatie tot deze broeders. Wie van hen heeft nu de meeste indruk op U gemaakt?” Hij dacht even over de vraag na en zei toen:

„Uiteraard zijn al deze broeders prachtige mensen, maar ouderling _____ heeft de meeste indruk op mij gemaakt, omdat hij voor zo'n jong iemand zo opmerkelijk rein van harte is." Wat een schitterend huideblijk. Ik zou wel willen dat ditzelfde over ieder van ons kon worden gezegd.

Paulus zei: „Den reine is alles rein." (Titus 1:15.) Rein houdt in de afwezigheid van verkeerde gedachten. De mensen van wie geest en hart rein zijn hebben verkeerde gedachten en hartstochten uit hun leven gebannen. Wij allen zouden ons dit ten doel moeten stellen.

Er zijn bepaalde dingen die wij moeten doen om rein van harte te zijn. De Zaligmaker wees ons de weg in de Bergrede. Als wij Zijn leringen volgen, vinden wij de weg die naar ons doel leidt. Hij zei: „Ja, gezegend zijn de armen van geest, *die tot Mij komen*, want hunner is het koninkrijk des hemels." (III Ne. 12:3.) Het Boek van Mormon verduidelijkt deze verklaring door toevoeging van de woorden „die tot Mij komen."

De armen van geest zijn degenen, die uiteindelijk tot het besef zijn gekomen dat Christus hun enige hoop is.

„Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden." (Mt. 5:4.) Tenzij wij lijden en ons persoonlijk Gethsemane hebben gevonden, zijn wij niet door het ons reinigende louteringsproces gegaan.

„Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven." (Mt. 5:5.) Wij moeten volledig openstaan voor alle dingen die de ziel verheffen.

„Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen *met de Heilige Geest* worden vervuld." (Mt. 5:6, met verdere verduidelijking van het Boek van Mormon, III Ne. 12:6.) De Heilige Geest zal alleen dan tot ons komen en met ons verblijven als wij Zijn gezelschap waardig zijn.

Als de Trooster met ons is, ontvangen wij voortdurende inspiratie en leiding, die, als wij deze ter harte nemen, ons zullen leiden om rein van harte te worden.

„Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden." (Mt. 5:7.) President Harold B. Lee zei op een conferentie in oktober 1946:

„Ik weet dat er krachten zijn, die zeer dicht bij iemand kunnen komen die zijn hart vult met ... liefde ... Dit overkwam mij op een avond, enige jaren geleden, toen ik in bed lag. Ik realiseerde mij, dat ik, vóórdat ik waardig zou kunnen zijn om de hoge positie te bekleden waartoe ik was geroepen, ik ieder mens die op deze aarde wandelt, moet liefhebben en vergeven. En toen ontving ik kennis en een innerlijke vrede en leiding en een gevoel van rust. Ook ontving ik inspiratie, waarvan ik wist, dat zij van goddelijke oorsprong was en die mij vertelde van de dingen, die zouden komen." (*Conference Report*, okt. 1946, blz. 146.)

Degenen, die rein van harte zijn zullen gaan lijken op Christus, evenals president Lee. Hoe is het mogelijk een onvriendelijke gedachte te hebben? Hoe kunnen we ons aan roddelpraat overgeven of kritiek uitoefenen, als wij de ware liefde van Christus bezitten? Hoe zouden wij onbetamelijk durven zijn in onze kleding of gedachten? Hoe zouden wij minder durven doen dan onze profeet heeft gedaan? Wij moeten iedereen op deze aarde liefhebben en vergeven. Dit is die goddelijke eigenschap: genadig zijn. Tot degenen die aldus leven zegt de Helland: „Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien." (Mt. 5:8.)

Mijn beste jonge vrienden, het pad is recht en nauw, en maar weinigen zullen het vinden; maar voor jullie ligt de weg open vóór je. Als je de Meester volgt, zul je ervaren dat de vruchten van je arbeid heerlijk voor je ziel zijn. Je zult ondervinden dat al wat de wereld te bieden heeft maar namaak is in vergelijking met de waarden van het Evangelie. Streef er met je gehele hart en ziel naar om rein van harte te zijn, zodat je waardig mag worden bevonden God te zien en met je gezin tot in alle eeuwigheid bij Hem te verblijven.

*

„Wat was de ark des verbonds en bestaat die heden ten dage nog in een of andere vorm?“

Kort nadat de kinderen Israëls uit hun slavernij in Egypte waren geleid, kreeg Mozes opdracht een tabernakel — een draagbare tempel — te bouwen en te gebruiken tot zij zich in het beloofde land zouden hebben gevestigd. (L & V 124:38.) Tengevolge van de trouweloosheid van het volk nam de Here het Heilige Priesterschap uit hun midden weg en stelde het lagere priesterschap bij hen in. (L & V 84:17-27.) De tabernakel kreeg toen de bestemming om als heiligdom te dienen voor de bediening van de verordeningen van dit lagere priesterschap. De vorm en bekleding van de tabernakel werden door God geopenbaard en toen hij voltooid was, werd hij aan God en Zijn dienst opgedragen. Daarna werden alleen de daartoe gemachtigde priesterschapsdragers belast met het vervoer van en de zorg voor dit draagbaar bouwsel.

Het belangrijkste van de voorwerpen in de tabernakel was de ark des verbonds, waaraan in de Heilige Schriften ook andere namen worden gegeven — ark der getuigenis, ark des Heren, en ark des verbonds met de Here. Het was een van sittim (acacia) hout vervaardigde kist van ongeveer 1.25 m x 0,75 m

x 0,75 m, die met gouden platen was beslagen. Aan de hoeken waren ringen bevestigd, zodat met goud beslagen handbomen konden worden gebruikt om de ark te dragen. *Het deksel (het verzoendeksel geheten) was eveneens van goud gemaakt met twee cherubim met hun aangezicht tegenover elkander, een cherub aan de ene en een cherub aan de andere zijde van het verzoendeksel.* (Ex. 25:10-22.) In de ark werd het tweede exemplaar medegevoerd van de stenen tafelen, waarop de Tien Geboden waren geschreven. (Ex. 25:16; Deut. 10:1-5, Geïnspireerde Versie.) Ook andere heilige relikwieën werden er van tijd tot tijd in opgeborgen. (Heb. 9:4-5; 1 Kon. 8:19.)

De ark bevond zich in het meest heilige gedeelte van de tabernakel — het Heilige der Heiligen. Zij stond daar als een voortdurende herinnering aan de door Jezus Christus ten uitvoer te brengen verzoening. *Onder de Mozaïsche wetten schreven de hoogste verordeningen van het oude Israël* voor dat de Levitische hogepriester deze heilige plaats elk jaar moest betreden. Door dit te doen bracht hij op symbolische wijze namens de priesterschap de verzoening tot stand en *de priesterschap vertegenwoordigde op zijn beurt het volk.* Het verzoendeksel *symboliseerde als sluiting voor de kist de verzoening, die in feite een bedekken van de zonden van de berouwvolle zondaar is.* Tevens was het deksel de plaats, waar God zou komen om Israël te leiden en met hen te zijn. Op het verzoendeksel en in deze heilige ruimte zou Hij verschijnen of tot Zijn tegenwoordigers spreken (Ex. 25:22; Lev. 16:2; Num. 7:89). Zoals de aanwezigheid van God verborgen is voor de sterfelijke mens, zo werd ook de ark, het symbool van Gods aanwezigheid, bedekt wanneer die zich buiten de tabernakel bevond. Als een teken van Gods leiding over Israël werd de ark tijdens hun verplaatsingen aan het hoofd van de stoet medegevoerd; dit gebeurde ook als zij ten strijde trokken. Voor het oude Israël was de ark des verbonds een betekenisvol zinnebeeld dat de macht, de goedheid, de genade en leiding van God aan Zijn uitverkoren volk vertegenwoordigde.

De ark werd van de Sinaï naar het beloofde land

meegedragen. De wonderbaarlijke overtocht van de wateren van de Jordaan (Jozua 3:3-17) en de val van de stad Jericho (Jozua 6:1-21) getuigen van de belangrijkheid van de ark des verbonds voor de Israëlieten. Eenmaal in het beloofde land aangekomen, werd de ark op diverse plaatsen bewaard, totdat de tempel, haar uiteindelijke rustplaats, was voltooid. Gedurende de regering der Richteren bevond de ark zich in de stad Bethel (Rich. 20:27.). Vanaf de tijd van Samuël de profeet tot de oorlog met de Filistijnen was de ark in Silo (I Sam. 1:9, 3:3); tijdens deze oorlog werd zij meegenomen naar het slagveld, Ebenezer genaamd, en tijdens deze slag door de vijand buitgemaakt. Omdat de Filistijnen de ark gedurende zeven maanden onrechtmatig in hun bezit hadden, werden zij met rampen en plagen bezocht en ernstig gekastijd. Dit was de oorzaak, dat zij de ark aan de Israëlieten teruggaven en dit vond plaats in het dorp Kirjath-Jearim (I Sam. 6:21). Hier bleef zij ongeveer twintig jaar, zonder dat er door Koning Saul notitie van werd genomen, behalve voor één veldslag, waarvoor haar aanwezigheid was gevraagd. Tenslotte bracht Koning David de ark naar Jeruzalem en na enkele jaren liet zijn zoon Salomo de lang verwachte tempel bouwen.

In de jaren van oorlogen en conflicten die volgden, bleef de ark des verbonds bij het volk van Israël in het Koninkrijk Juda. De laatste maal dat zij wordt genoemd, is gedurende de dagen van de bekering van Koning Josiah. Vanaf dit moment zwijgen de Schriften over de plaats en het bestaan van de ark. De Joodse historicus Josephus vermeldt, dat de ark niet aanwezig was in de tempel van Herodus in Jeruzalem ten tijde van Christus (*Josephus*, een Joodse geschiedschrijver en generaal, Oorlogen der Joden, boek V, v. 5). Joodse overleveringen opperen dat Nebukadnezar de ark en de tempel verwoestte tijdens zijn verovering van Juda of dat de profeet Jeremia, voordat de tempel werd verwoest, de ark in dezelfde berg, (de berg Nebo) had verborgen vanwaar Mozes eeuwen tevoren het beloofde land had aanschouwd. De ark zou daar dan moeten blijven totdat God Zijn volk opnieuw zou vergaderen. Haar

definitief einde of zelfs haar nog mogelijk bestaan zijn tot heden niet bekend.

Het verhaal van Uza, die de mannen van Israël wilde helpen bij het vervoer van de ark op weg naar Jeruzalem, bevat een belangrijke les voor de heiligen der laatste dagen. De Here had bevolen dat de ark altijd moest worden gedragen aan de handbomen en dan alleen door daartoe gemachtigde personen. De uitgekozen vertegenwoordigers van geheel Israël waren bijeen om als begeleiders te dienen en Uza en zijn broer werden verantwoordelijk gesteld voor de wagen. Toen zij op weg naar de stad waren, struikelden de ossen die de wagen trokken, waardoor de ark begon te schudden. Uza stak zijn hand uit om „de ark te houden” (II Sam. 6:6.) en God sloeg hem ter plaatse. De ark vertegenwoordigde Gods leiding over Israël en Zijn tegenwoordigheid te midden van hen, hetgeen zij nu veronachtzaamden. Deze terzijdestelling van de door de Here gevestigde orde bracht oordeel over Israël en over Uza.

In onze tijd zijn wij gewaarschuwd voor de veroordelingen en oordelen die zullen komen over degenen die proberen „de ark te houden” - over degenen, die zichzelf hebben aangematigd leiding te geven aan Gods Koninkrijk of enig gedeelte daarvan. (L & V 85:8-9.) De profeet Joseph Smith zei over de leiding van de Kerk in moeilijke en woelige tijden: „... de mens kan de ark niet houden — mijn arm kan het niet doen — God moet dit doen.” (*Documentary History of the Church*, vol. 5, blz. 20).

EDWARD J. BRANDT
SALT LAKE Institute of Religion.

Een verhandeling over de rol van een profeet.

Wat is een levende profeet?

DOOR PRESIDENT A. THEODORE TUTTLE, Van de Eerste Raad van Zeventig

De Here besloot afdeling 1 van de Leer en Verbonden met deze woorden: „Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (L & V 1:38.)

Wij hebben zo juist de stem van Zijn dienstknecht gehoord, en dat is hetzelfde! President Lee heeft dat gedaan, wat alle profeten in alle eeuwen hebben gedaan. Hij heeft zijn getuigenis gegeven dat God, onze Vader, leeft; dat Jezus Christus onze Zaligmaker en Verlosser is, en het Hoofd van deze Kerk. Hij heeft getuigd dat Joseph Smith de profeet van de herstelling is. Zoals alle profeten voor hem, heeft hij verklaard dat de weg naar innerlijke vrede alleen kan worden gevonden in het Evangelie van Jezus Christus; dat wij, alleen door het onderhouden van Gods geboden, zoals geopenbaard door de levende profeten, het eeuwige leven kunnen vinden.

Wat is een levende profeet? Zijn leeftijd? Hij kan jong of oud zijn. Hij heeft geen speciale kleding of een herdersstaf te dragen. Zijn uiterlijk is niet belangrijk. Hij heeft geen hogere opleiding te hebben gehad of van bepaalde afkomst te zijn. Hij kan rijk of arm zijn.

Hij heeft geen geloofsbrieven van de mens nodig.

Wat is het dan, dat een man een profeet doet zijn?

Allereerst moet God *hem* als Zijn profeet uitkiezen! Dit is volkomen anders dan wanneer de mens God kiest. De Zaligmaker zei tot Zijn apostelen: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen...” (Joh. 15:16.)

„Wij geloven dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.” (5e Artikel des Geloofs.)

Een profeet is daarom de gemachtigde vertegenwoordiger van de Here. Ofschoon de wereld hem niet moge erkennen, blijft de belangrijkste vereiste dat God via hem Zijn stem laat horen. Een profeet is een leraar. Hij ontvangt openbaringen van de Here. Deze kunnen nieuwe waarheden

bevatten of nadere uitleggingen over eerder ontvangen waarheden.

Het is gemakkelijk in de dode profeten te geloven. Veel mensen doen dit. Om de een of andere mysterieuze reden hangt er een aureool van geloofwaardigheid om hen heen. Dat is niet het geval met de profeet die temidden van ons leeft, die rekening moet houden met de eisen van het dagelijks leven. Maar het is geweldig om in een levende profeet te geloven. Onze verlossing is afhankelijk van ons geloof in een levende profeet en getrouwheid aan zijn woord. Hij alleen heeft het recht van openbaring voor de gehele Kerk. Zijn woorden dienen boven die van enig ander mens te worden gewaardeerd en in overweging genomen door zowel de Kerk als de wereld. Eens zal deze waarheid worden begrepen. Iemand zei eens: „Die persoon is niet waarlijk bekeerd, totdat hij inziet dat de macht van God op de leiders van deze Kerk rust en hij dit als een vuur in zijn hart voelt branden.”

Er zijn er die zich afvragen, waarom zulk een macht en autoriteit bij één man berusten. „Zou hij ons niet op verkeerde wegen kunnen leiden?” vragen zij. President Wilford Woodruff zei eens: „Ik zeg tot Israël dat de Here mij, of enige andere man, die president van deze Kerk is, nooit zal toestaan u op de verkeerde weg te leiden. Dit komt niet in het plan voor. Dit is niet de bedoeling van God. Indien ik het zou proberen, zou de Here mij van mijn plaats verwijderen, en dat zou Hij ieder ander doen die het zou wagen de mensen-

„Het is gemakkelijk in de dode profeten te geloven ...
Onze verlossing is afhankelijk van ons geloof in een levende profeet en getrouwheid aan zijn woord”

JOSEPH SMITH

BRIGHAM YOUNG

JOHN TAYLOR

WILFORD WOODRUFF

LORENZO SNOW

JOSEPH F. SMITH

HEBER J. GRANT

GEORGE ALBERT SMITH

DAVID O. MCKAY

JOSEPH FIELDING SMITH

HAROLD B. LEE

kinderen van de orakelen van God en van hun plichten af te leiden.” (*Discourses of Wilford Woodruff* — blz. 212-213, uitgegeven in 1946 door Bookcraft.)

President Henry D. Moyle heeft gezegd: „Hoe ouder ik word en hoe inniger contact ik heb met de president van de Kerk, hoe meer ik mij realiseer dat de grootste van alle schrifturen die wij deze dagen in de wereld hebben, de actuele Schrift is. Wat de woordvoerder van God tot Zijn kinderen zegt, is Schrift. Het is Zijn woord en Zijn wil en Zijn wet, die Hij door de Schrift openbaar maakt, en dit is mij meer lief dan wat anders ook.” (BYU tri-stake fireside, januari 1963.)

De Here heeft deze belofte aan Zijn dienstknechten gegeven: „En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, ..., en de kracht Gods tot zaligheid.” (L & V 68:4.)

President John Taylor zei: „Wat wij nodig hebben is een levende boom — een levende fontein — een levende intelligentie, die voortkomt uit de levende priesterschap in de hemel en verder gaat door middel van de levende priesterschap op aarde ... En van de tijd dat Adam voor de eerste maal verbinding had met God, tot de tijd dat Johannes op het eiland Patmos contact met God had, of dat de hemelen voor Joseph Smith werden geopend, was er altijd sprake van *nieuwe openbaringen*. Nieuwe openbaringen aangepast aan de bijzondere omstandigheden waarin gemeenschappen of individuen zich op dat moment bevonden. De openbaring die Adam ontving bevatte niet de aanwijzingen die Noach ontving om de ark te bouwen; ook vertelde de openbaring die Noach ontving Lot niet om Sodom te verlaten; noch sprak een van deze openbaringen over het vertrek van de kinderen Israëls uit Egypte. Ze kregen allen hun eigen openbaringen, evenals Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Jezus, Petrus, Paulus, Johannes en Jo-

seph. En daarom moeten ook wij openbaringen ontvangen of anders lijden wij schipbreuk.” (*The Gospel Kingdom*, blz. 34, uitgegeven in 1944 door Deseret Book Co.)

Orson Pratt heeft gezegd: „Vanaf het eerste moment, dat wij de levende orakelen verwierpen, hebben wij ook de openbaringen van God verworpen. Waarom? Omdat de openbaringen van God ons duidelijk gebieden naar de levende orakelen te luisteren. Indien wij het dan op ons nemen het geschreven woord na te volgen en tezelfder tijd geen acht slaan op de levende orakelen van God, zal het geschreven woord ons veroordelen...” (*Journal of Discourses*, deel 7, blz. 373.)

Het is het recht en de taak van de profeten de heiligen raad te geven. President Wilford Woodruff zei: „Wij als een volk moeten deze raadgevingen niet licht opvatten, want ik zeg u in de naam van de Here — en dat heb ik gadegeslagen sinds de tijd dat ik lid van deze Kerk werd — het zal geen mens ooit goed gaan, die tegen de raad van de wettig gemachtigde leider van dit volk ingaat ... u zult zien, dat iedereen, die tegen deze raadgevingen ingaat, het nooit voorspoedig zal gaan.

„... Wij zijn in vele gevallen geleid met raad in plaats van met geboden en dit is een zegen voor de heiligen geweest...” (JD, deel 14 blz. 33, 36.)

President Stephen L. Richards merkt over het ontvangen van raadgevingen het volgende op: „... een overblik nadenken zal u ervan overtuigen hoe ernstig wij het ontvangen van raadgevingen opvatten. Willen wij zulk een drastische terminologie niet gebruiken voor het niet opvolgen van gegeven raad; toch wordt in de Kerk, onder leiding van het priesterschap, in de eerste plaats altijd raad gegeven om de wet te eerbiedigen. Het opvolgen van gegeven raad neemt zeer zeker een voorname en belangrijke plaats in, die bijna te vergelijken is met de wetten van het Evangelie.”

(Wordt vervolgd op blz 83)

God maakt Zijn profeten bekend wat in hun tijd nodig is

De rots der openbaring

DOOR BROEDER JOSEPH ANDERSON, Assistent van de Raad der Twaalfen

Henoch, de zesde vanaf Adam, was zeer zeker een van de grootste profeten aller tijden, want volgens de Schriften wandelde en sprak hij driehonderd jaar lang met God. Maak u eens een voorstelling van de kennis die hij verwierf van de eeuwige waarheden die hem door de Schepper van hemel en aarde werden geopenbaard en van de verruiming van zijn ziel.

In het Boek van Mozes in de Parel van Grote Waarde lezen wij:

„En ik zag de Here; en Hij stond voor mijn aangezicht, en Hij sprak met mij, zoals de ene mens van aangezicht tot aangezicht met de andere mens spreekt; en Hij zeide tot mij: Zie, en Ik zal u de wereld in het tijdvak van vele geslachten tonen.” (Moz. 7:4.)

De Here toonde aan Henoch alle inwoners der aarde en Hij vertelde hem alles wat de kinderen der mensen zouden doen. Hij zag de goddeloosheid van de mensen, de vloed die de aarde zou bedekken in de dagen van Noach. Hij zag de dag dat de Zoon des Mensen in het midden des tijds in het vlees zou komen; hij zag Hem verheven aan het kruis; hij aanschouwde de droefenis van de scheppingen van God en hoorde de aarde kreunen; en in antwoord op de vraag en de smeekbede van Henoch zei de Here tot Henoch:

„Zo waar als Ik leef, zal Ik in de laatste dagen komen, in de dagen van goddeloosheid en wraak ... de dag zal komen dat de aarde zal rusten, doch vóór die dag zullen de hemelen donker worden gemaakt,

„Hoe is het mogelijk dat in onze tijd de Here de omstandigheden, die betrekking hebben op de toekomst door Zijn patriarchen en profeten bekend kan maken en dat ook doet?”

en een sluier van duisternis zal de aarde bedekken; en de hemelen zullen beven, alsmede de aarde; en er zullen grote kwellingen onder de mensenkinderen zijn, maar Mijn volk zal Ik bewaren.” (Moz. 7:60-61.)

Onze Vader en Zijn geliefde Zoon wisten de geschiedenis van 's mensen bestaan op aarde — het plan van zaligheid hier en de verhoging in het komende leven — voordat de mens op aarde werd geplaatst en voordat deze wereld werd geschapen. De tijdsbedelingen waren bekend, evenals het doel van het leven op aarde; en de ontwikkeling van dat plan was volledig uitgewerkt. Hoe zou de Here anders aan Henoch, evenals Hij dat deed aan andere profeten, de geschiedenis kunnen laten zien van deze wereld en van de

geslachten die door de eeuwen heen op aarde zouden vertoeven?

In het Boek van Abraham lezen we: „De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond, die werden georganiseerd eer de wereld was; en onder al deze waren er velen der edelen en groten;

„En God zag dat deze zielen goed waren; en Hij stond te midden van hen, en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken. Want Hij stond te midden van hen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren. En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één hunner; gij werdt gekozen voordat gij werdt geboren.” (Abr. 3:22-23.)

Toen de Here in het eerste hoofdstuk van het boek Jeremia van de Bijbel tot de profeet Jeremia sprak, zei Hij: „Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.” (Jer. 1:5.)

De Here wist niet alleen wie Zijn leiders zouden zijn, maar er was ongetwijfeld een schema voorbereid waar de tijd van de verschillende bedelingen van het Evangelie, de dingen die in die bedelingen zouden gebeuren en de omstandigheden die aan die perioden vooraf zouden gaan, in voorkwamen.

De Schriften melden de profetieën van Gods dienstknechten die hierop betrekking hebben. Sinds Adams dagen heeft de Here door Zijn profeten de gebeurtenissen voorspeld die aan Zijn tweede komst zouden voorafgaan, de tijd dat het

Evangelie van onze Here op de aarde hersteld zou zijn en aan de gehele mensheid verkondigd zou worden.

Toen koning Nebukadnezar van Babylon Israël veroverde, liet hij prinsen uit Israël naar Babylon brengen; het verslag luidt: „Jongelingen, aan dewelke geen gebrek ware, maar schoon van aangezicht, en vernuftig in alle wijsheid, en ervaren in wetenschap ...” (Dan. 1:4.) Onder deze prinsen die naar Babylon gebracht werden was de Hebreeuwse profeet Daniël.

In het boek Daniël in de Bijbel lezen we van een droom die Nebukadnezar had, waarover hij zich grote zorgen maakte. Het verslag zegt dat toen hij wakker werd hij zich de droom niet kon herinneren. Hij deed een beroep op de wijzen van Babylon, de tovenaars, de sterrekijkers en de Chaldeen, om hem de droom te vertellen en er de uitleg van te geven. Dit was natuurlijk een ongevoel verzoek en de wijzen waren ontdaan; zij waren niet in staat aan het verzoek van de koning te voldoen.

De koning had hun verteld dat als zij hem die dingen niet zouden vertellen, zij gedood zouden worden. Daniël die de moeilijke situatie begreep, bad tot God en werd door Hem geïnspireerd aan Nebukadnezar de inlichtingen die hij wilde hebben bekend te maken. Hij bracht de koning zijn droom in herinnering en gaf er hem de uitleg van.

In zijn droom had Nebukadnezar een groot beeld, van een man, gezien. Het hoofd van het beeld was van goud en vertegenwoordigde het Babylonische koninkrijk, van Nebukadnezar. De andere delen van het beeld vertegenwoordigden de koninkrijken die zouden volgen. Het verhaal zegt dat Daniël de koning onder andere hieraan herinnerde: „Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouwen werd zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijn voeten van ijzer en leem, en vermaalde ze.” (Dan. 2:34.) Hij zei verder: „... in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk

verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden...” (Dan. 2:44.)

In de tijd van Nebukadnezar kende de Here de koninkrijken die op aarde zouden komen. Hij wist wanneer Zijn Koninkrijk, Gods Koninkrijk, zou komen. Hij kende de uitverkoren zielen, Zijn profeten in deze bedeling, Joseph Smith, en zij die hem opgevolgd zijn. Hij wist en weet nu de bestemming van Zijn Kerk en Koninkrijk, dat die voortgang zal maken en het oogmerk zal verwezenlijken, waarvan in die merkwaardige droom melding werd gemaakt.

Hoe is het mogelijk dat in onze tijd de Here de omstandigheden die op de toekomst betrekking hebben door Zijn patriarchen en profeten kan bekend maken en dat ook doet? Hoe kunnen zij voorspellen dat bepaalde personen apostelen en profeten in Zijn Kerk zullen zijn, reeds als deze mensen nog maar klein kind of jongeman zijn ten tijde van de voorspelling?

De leiders van Gods Koninkrijk in deze bedeling werden vóór hun geboorte gekozen om Hem in deze laatste bedeling te vertegenwoordigen.

Ter illustratie vermelden wij dat het aan president Joseph F. Smith, Heber J. Grant, David O. McKay en anderen bekend werd gemaakt dat zij eens in de leidinggevende raad van de Kerk zitting zouden hebben, dat zij apostelen zouden zijn van de Here Jezus Christus, dat zij president zouden worden van de Kerk in deze bedeling. En aan vele anderen is bekend gemaakt dat zij aangesteld zouden worden in vooraanstaande posities, welke voorspellingen vervuld zijn.

..... zowel president Wilford Woodruff als Lorenzo Snow hebben geprofeteerd dat Joseph F. Smith (de vader van president Joseph Fielding Smith) eenmaal president van de Kerk zou worden. Zevenendertig jaar tevoren, toen president Snow in Hawaii was en lid van de Raad der Twaalven, en hij bijna zijn leven verloor, had hij gezegd dat de Here aan hem bekend had gemaakt „dat deze jongeman, Joseph F. Smith ... eenmaal Gods profeet op aarde zou worden.” President Woodruff vertelde eens aan een groep kinderen voorvallen uit het leven van de profeet Joseph Smith, toen hij zich tot ouderling Joseph F. Smith wendde en hem vroeg op te staan. Ouderling Smith gaf hieraan gehoor. „Kijk naar hem, kinderen,” zei Wilford Woodruff Hij zal de president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden. Ik wil dat iedereen onthoudt wat ik je deze morgen verteld heb...” (Joseph Fielding Smith jr. en John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 124, uitgegeven door Deseret Book Co.)

Toen Heber J. Grant, die de zevende president van de Kerk werd, als kind eens op de grond speelde tijdens een vergadering van de ZHV, gaf Eliza R. Snow, die waarlijk een profetes was, hem een zegen in tongen, welke door zuster Zena Y. Card werd uitgelegd. Deze zegen hield in, dat dat jongetje eenmaal een apostel van de Here Jezus Christus zou zijn.

Bij een andere gelegenheid zette

Heber C. Kimball, een van de raadgevers van president Brigham Young in het Eerste Presidium van de Kerk, datzelfde jongetje op een tafel en profeteerde dat hij op zekere dag een groter man in de Kerk zou zijn dan zijn vader, en zijn vader, Jedediah M. Grant, was (de andere) raadgever van president Brigham Young. En bij een andere gelegenheid — broeder Grant was toen 24 jaar en president van de ring Tooele, die ten zuidwesten van Salt Lake City ligt — gaf patriarch John Rowberry hem een patriarchale zegen, waarin hem werd gezegd, dat hij eenmaal in de leidinggevende raad van de Kerk zitting zou hebben; en nadat de zegen was uitgesproken, zei hij tegen broeder Grant: „Heber, ik durf u niet te vertellen, wat ik zag, toen mijn handen op uw hoofd lagen.”

Later, toen broeder Grant president van de Kerk geworden was, vertelde hij, dat toen broeder Rowberry dat zei door zijn gedachten ging, alsof een stem het gezegd had: „Je zult eenmaal president van de Kerk zijn.” Broeder Grant vond het zo aanmatigend van zichzelf zo iets te denken, dat hij er nooit met iemand over sprak, totdat hij president geworden was.

Op een keer, toen president David O. McKay in zijn jonge jaren op zending was in Schotland, werd er onder leiding van ouderling James McMurrin een vergadering van zendelingen gehouden, waar de Geest duidelijk te bespeuren was. James McMurrin was raadgever in het zendingspresidium.

Toen er getuigenissen werden gegeven en geestelijke ervaringen werden uitgewisseld, wendde president McMurrin zich tot president McKay en zei: „President McKay, ik zeg u, zoals de Heiland tot Petrus zei: „De Satan heeft u zeer begeerd, om te ziften als de tarwe; maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterkt uw broeders.” Vervolgens zei hij: „Indien gij getrouw zijt, zult gij eenmaal in

de leidinggevende raad der Kerk staan.”

Er kunnen nog vele voorbeelden worden vermeld.

Evenals Abraham en Jeremia en de andere profeten uit vroeger tijden werden deze mannen, leiders van Gods Koninkrijk in deze bedeling, al voordat zij geboren werden gekozen om Hem in deze laatste bedeling te vertegenwoordigen.

Het is belangwekkend uit de geschiedenis te lezen over de omstandigheden, die leidden tot het inluiden van deze bedeling van het Evangelie, het werk, dat door de hervormers Luther, Calvijn, Knox en anderen werd gedaan; de manier, waarop de weg werd geopend voor het drukken van de Bijbel, zodat iedereen gelegenheid kreeg Gods woord te lezen; de wonderbaarlijke ontwikkeling van de boekdrukkunst; de geestesgesteldheid van de mensen die God wilden vereren volgens de ingeving van hun geweten; de komst van de Pilgrim Fathers naar Amerika op zoek naar de vrijheid; de vrijheidsoorlog tegen Engeland, de instelling van de grondwet van de Verenigde Staten, al die gebeurtenissen waren gericht op de tijd dat het Evangelie zou worden hersteld en bereidden de weg ervoor.

De bedeling van de volheid der tijden werd op aarde ingeluid door het bezoek van Vader en Zoon en andere hemelse wezens aan de jongen Joseph Smith en toen werd overvloedig licht en intelligentie uitgestort. Het koninkrijk van God, zoals dat in de droom van Nebukadnezar werd aangeduid, is op aarde gesticht en rolt voort als de steen, die uit de berg zonder handen werd afgehouden en hij zal dat blijven doen, vooruitziend naar de tijd van de komst des Heren.

Onze hemelse Vader weet — door Zijn ervaring en alwetendheid — het eind van den beginne. Door Zijn profeten heeft Hij de geschiedenis van het mensdom, de tijdstafel des levens op deze planeet, door Zijn

profeten geopenbaard en Hij doet dat nog steeds.

Dit is de bedeling van de volheid der tijden, waarin de sleutelen van alle vorige bedelingen aan de profeten van de herstelling werden gegeven. Dit is een tijd, waarin God vanuit de hemelen heeft gesproken en engelen aan de mensen verschenen zijn, een tijd, waarop de Heilige Geest op de mensen bedeling te vertegenwoordigen. Het is nu behoefte aan deze grote macht op de aarde.

De geschiedenis van deze aarde is de vervulling van het plan, dat in de hemel werd voorbereid vóór de aarde geschapen werd. Wat de wereld het mormonisme noemt is gebaseerd op de rots der openbaring. Het is het Evangelie van Jezus Christus, de eeuwige waarheid, het plan des levens en der zaligheid. Ik getuig van deze dingen in de naam van Jezus Christus. Amen. *

„Uw kleine kinderen”

DOOR PRESIDENT BOYD K. PACKER, Van de Raad der Twaalfen
Bijeenkomst op zaterdagmiddag 7 april 1973

Wie is niet geroerd door het gezang van deze onschuldige kinderen? Ik denk aan het verhaal in III Nephi 17, toen de Here gebood, dat de kinderen tot Hem gebracht zouden worden. Ze brachten ze en zetten ze op de grond. Hij gebood dat de schare ruimte zou maken totdat alle kleintjes er waren. Hij gebood de schare te knielen. Hij knielde temidden van de kinderen en bad.

Het verslag zegt: „... Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden spreken;

„En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken...”

Er staat geschreven dat hij na het gebed weende, en „Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende ze, en bad voor hen tot de Vader.

„En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

„En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.” (III Ne. 17:16-17, 21-23.)

Ik beken, en ik schaam me er niet voor, dat ik zeer ontvankelijk ben voor kinderen. We hebben thuis een kereltje van nog geen vier. Hij hoeft maar een woord te zeggen om mijn hart te doen smelten en dat is: „papa”. Ik ben hem enige dank schuldig voor zijn hulp bij de opdracht van vandaag.

„... kinderen zijn een erfdeel des Heren” (Ps. 127:3) en vandaag wil ik tot de kinderen spreken. Er zijn er

„Alleen je stoffelijk lichaam is geschapen. Je bent ergens anders vandaan gekomen ...

Uit de tegenwoordigheid van je Hemelse Vader.”

veel in het koor. Anderen, een groot aantal, luisteren mee. Ik denk dat de groten het niet erg zullen vinden, als ik niet tot hen spreek.

Het is iets heel belangrijks, kinderen, wat ik jullie ga vertellen. Iets, waarvan ik hoop, dat je het altijd zult onthouden. Iets, dat je moet leren, als je nog een kind bent en je de dingen gemakkelijk kunt onthouden. Wist je, dat je al leefde voor je op de aarde bent geboren? Voordat je bij je vader en moeder kwam, woonde je in de geestenwereld.

Het is heel belangrijk dat jullie dit weten. Het maakt vele dingen duidelijk die anders moeilijk te begrijpen zouden zijn. Veel mensen in de wereld weten dit niet. Maar het is waar.

Toen je hier geboren werd, werd je niet geschapen. Alleen maar je stoffelijk lichaam werd geschapen. Je kwam ergens anders vandaan.

Je kwam van je Vader in de Hemel, want het was voor jou tijd om op aarde te leven.

Er waren twee redenen om naar dit leven te komen. Ten eerste ontving je een sterfelijk lichaam. Dat is onze grote zegen. Onze Hemelse Vader heeft het zo geregeld, dat door een zeer hevige uiting van liefde tussen jouw vader en moeder jouw lichaam werd gevormd en begon te groeien. Op een bepaald ogenblik, ik weet niet wanneer, ging je geest in je lichaam en werd je een levend mens. Je leven is niet pas begonnen toen je als een kleine baby werd geboren.

Je lichaam is het instrument van je geest geworden en het fundament van je karakter. Door in een sterfelijk lichaam te wonen kun je leren materie te beheersen, en dat is in de eeuwigheid heel belangrijk voor je.

Stel je eens voor, mijn lieve vrienden, dat mijn hand jouw geest is. Hij leeft, hij kan zich bewegen. Denk je eens in, dat deze handschoen je sterfelijk lichaam is. Het kan zich niet bewegen. Als je geest je sterfelijk lichaam binnentreedt, kan het bewegen en handelen en leven. Nu ben je een mens — een geest met een lichaam, en je leeft op aarde.

Het is niet de bedoeling dat wij hier altijd blijven; slechts één leven lang, kinderen. Jullie staan aan het begin van je leven. Je grootouders en overgrootouders hebben het hunne bijna voltooid. Het is nog niet zo lang geleden dat zij jongens en meisjes waren, zoals jullie nu zijn. Maar op een dag zullen ze dit ster-

felijk bestaan verlaten, en eens zal jij dat ook doen.

Op een dag zullen lichaam en geest gescheiden worden, als gevolg van ouderdom misschien, of door ziekte of een ongeval. Dan zeggen we dat iemand is gestorven. Sterven is een scheiding. Dit is allemaal volgens een plan.

Onthoud dat mijn hand je geest voorstelt en de handschoen je lichaam. Als je leeft kan de geest het lichaam laten werken en handelen en doen leven.

Wanneer ik ze scheid, wordt de handschoen, die je lichaam voorstelt, weggenomen van je geest; het kan zich niet meer bewegen. Het valt neer en is dood. Maar je geest leeft nog. „De geest die uit God is geboren, is onsterfelijk. Als het lichaam sterft, sterft de geest niet.” (Eerste Presidium. *Improvement Era* van maart 1912, blz. 463.)

Het is belangrijk dat je begrijpt wat dood is. Dood is een scheiding.

Het gedeelte van je, dat door je ogen naar buiten kijkt, en je laat denken, glimlachen, handelen, weten, en leven, dat is je geest en die is eeuwig. Hij kan niet sterven.

Herinner je je iemand die was gestorven, misschien een grootmoeder? Herinner je je dat je ouders je vertellen dat alleen haar lichaam in de kist lag, dat grootmoeder naar de Hemelse Vader was gegaan om daar te wonen, en dat ze daar zou wachten? Herinner je je nog, dat ze dat gezegd hebben?

De dood is een scheiding en is volgens een plan. Als dat plan daar zou ophouden, zou dat heel erg zijn, want we zijn gekomen om een lichaam te verkrijgen en dan zouden we het kwijt zijn, zonder dat er iets met ons zou gebeuren waardoor we dat verlies niet merkten.

Toen onze Hemelse Vader het ons mogelijk maakte naar deze wereld te gaan, bedacht hij ook een plan om ons naar Hem te laten terugkeren, omdat Hij onze Vader is en van ons houdt. Denk niet, dat Hij ons vergeten heeft omdat we op deze aarde wonen, buiten Zijn tegen-

woordigheid, en Hem niet kunnen zien.

Heb je niet gemerkt, toen je oudere broer op zending was, of je zuster in een andere stad studeerde, dat je ouders van ze bleven houden? Soms leek het zelfs wel, of ze meer van hên hielden dan van jou. Ze spraken over ze en soms maakten ze zich ongerust over ze. Ze stuurden boodschappen om ze aan te moedigen. Afstand kan de liefde sterker maken.

Kinderen, onze Hemelse Vader wist, dat we hulp nodig zouden hebben, dus nam Hij in dat plan op, dat er iemand op deze wereld zou komen om ons te helpen.

Die iemand was Jezus Christus, de Zoon van God. Hij is een geestelijk kind, evenals wij, maar Jezus is ook de Eniggeboren Zoon van God op aarde. Ik spreek heel eerbiedig over Hem. Hij was het, mijn kleine vrienden, Die het voor ons mogelijk maakte de dood te overwinnen en de dingen weer zo te maken als ze horen te zijn.

Op de zondagsschool, het jeugdwerk en de gezinsavond leren jullie over Hem. Het is heel belangrijk dat jullie aan Hem denken en alles leert, wat je maar kunt, over wat Hij deed.

Als een sterfelijk mens overwon Hij de dood voor ons. Door de verzoening maakte Hij het mogelijk dat onze geest en ons lichaam weer één worden als wij weer opstaan. Het is door Hem dat wij zullen opstaan. Hij maakte het voor ons mogelijk om op te staan; dat geest en lichaam weer verenigd worden. Dat is de opstanding. Dat is een geschenk van Hem en alle mensen zullen het ontvangen. Daarom wordt Hij onze Heiland, onze verlosser genoemd.

De tweede reden waarom je hier bent gekomen, is om beproefd te worden, zoiets als naar school gaan om het verschil tussen goed en kwaad te leren. Het is heel belangrijk voor ons, dat wij goed van kwaad kunnen onderscheiden. Het is belangrijk dat wij weten dat er een boos wezen is, dat ons wil verleiden om kwaad te doen. Als

gevolg hiervan is er nog een andere scheiding waarvan je moet weten. Zelfs al ben je nog maar jong, je moet het toch weten. Er is nog een andere scheiding waaraan je moet denken — niet de scheiding van het lichaam en de geest, maar de scheiding van onze Hemelse Vader.

Indien we blijvend van Hem zijn gescheiden, en niet in Zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren, dan is dat hetzelfde als geestelijk dood zijn.

En dat zou niet goed zijn. Deze scheiding is een tweede dood, een geestelijke dood.

Jullie leren lezen en je kunt nu beginnen de Schriften te lezen; de Bijbel en in het bijzonder het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. Door deze boeken weten wij dat kinderen geestelijke waarheden kunnen leren, want een profeet heeft gezegd:

„Hij deelt Zijn woord door engelen aan mensen mede, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu, dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken.” (Alma 32:23.)

Wij leren van de Schriften dat onze geest rein moet zijn om in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader terug te kunnen keren:

„... niets, dat onrein is, kan het koninkrijk Gods ingaan ... (1 Ne. 15:34.)

Er moeten twee belangrijke dingen met ons gebeuren. Ten eerste moeten we op de een of andere manier ons lichaam terug krijgen nadat we zijn gestorven — dat wil zeggen, we zullen opstaan; en ten tweede moeten we een manier vinden om onszelf geestelijk rein te houden, zodat we niet van onze Hemelse Vader worden gescheiden wanneer wij dit leven verlaten, en terug kunnen keren naar de plaats waar Hij is.

Wij weten dat je de dood zult overwinnen; je zult opstaan omdat Christus dat vóór ons gedaan heeft. Of je de geestelijke dood — de afscheiding van onze Hemelse

Vader — zult overwinnen, hangt grote deels van jezelf af.

Toen Jezus op aarde leefde, onderwees Hij het Evangelie en organiseerde Hij Zijn Kerk. Als wij volgens het Evangelie leven, blijven we geestelijk rein. Ook al maken we fouten, er is een manier om weer rein te worden. Dat is de bekering.

Om lid te kunnen worden van Zijn Kerk moeten wij geloven in de Here Jezus Christus. We moeten ons bekeren en gedoopt worden.

De doop is: begraven worden in water. Wanneer we uit het water opkomen, zijn wij als het ware wederom geboren en zijn wij rein. We ontvangen vergeving van onze zonden; dat betekent dat ze zijn weggenomen.

Als wij willen, kunnen wij deze vergeving van onze zonden behouden.

Daarna worden wij bevestigd tot lid van Zijn Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij kunnen de gave van de Heilige Geest bezitten om ons te leiden. Dat betekent dat wij boodschappen kunnen ontvangen uit ons hemelse tehuis om ons de weg te laten zien, die wij moeten gaan.

De Here heeft profeten en apostelen geroepen om Zijn Kerk te leiden. Hij heeft Zijn wil altijd door Zijn profeten geopenbaard.

Ik zal jullie iets vertellen, dat ik geleerd heb toen ik ongeveer zo oud was als jullie nu zijn. Ik geloof, dat ik zes of zeven was. Mijn broertje en ik (we waren bijna even oud) liepen samen naar de ringconferentie. Ik kan nu nog naar dat gebouw gaan in Brigham City (een stad ten noorden van Salt Lake City) en weer onder de galerij gaan zitten, en zeggen: „Hier zat ik toen het gebeurde.”

Wat gebeurde er? Op de kansel sprak een man, broeder George Albert Smith. In die tijd was hij lid van de Raad der Twaalven. Ik weet niet meer wat hij heeft gezegd; of hij nu sprak over het woord van Wijsheid, of over de bekering, of over de doop,

maar ergens in mijn jongensbrein werd vastgesteld dat daar een dienstknecht van de Here stond.

Hoewel ik nu zelf in de Raad der Twaalven zitting heb, vriendjes, heb ik die indruk van deze mannen Gods altijd behouden.

Dikwijls kijk ik de kring rond als we raadsvergadering hebben en dan weet ik opnieuw dat deze mannen apostelen van de Here Jezus Christus op aarde zijn. Zij zijn bijzondere getuigen van Hem.

Kinderen, jullie zult beproefd worden, misschien meer dan welk geslacht ook dat ooit hier op aarde heeft gewoond. Jullie zullen veel mensen gaan meemaken die niet in Christus geloven. Sommigen zijn afgezanten van de Boze en leren je goddeloosheid. Soms is dat zeer verleidelijk. Ook zal je wel eens fouten maken (wij allen maken fouten). Ook zal je je wel eens afvragen of je wel zo kunt leven als Hij ons leerde. Denk aan Hem wanneer je beproefd, teleurgesteld of beschaamd bent, of als je verdrietig bent, denk aan Hem en bid tot je Hemelse Vader in Zijn naam.

Sommige mensen zullen zeggen dat Hij niet naar de aarde is gekomen, maar dat is Hij wel. Sommigen zullen zeggen, dat Hij niet de Zoon van God is, maar Hij is het wel. Sommigen zullen zeggen, dat Hij geen dienstknechten op aarde heeft, maar Hij heeft ze wel, want Hij leeft. In Zijn Kerk zijn duizenden mensen die van hem kunnen getuigen en ik getuig van Hem en vertel je nogmaals de dingen die je moet onthouden, dingen die je moet leren ook al ben je nog een kind.

Onthoud dat ieder van jullie een kind van onze Hemelse Vader is. Daarom noemen wij Hem onze Vader.

Je leefde al voor je naar deze aarde kwam. Je bent gekomen om een sterfelijk lichaam te ontvangen en beproefd te worden.

Wanneer je leven voorbij is, worden je lichaam en geest gescheiden. Dat noemen we sterven.

Onze Hemelse Vader heeft Zijn

Zoon, Jezus Christus, gezonden om ons te verlossen. Door wat Hij heeft gedaan zullen wij opstaan.

Er is nog een andere dood waar je aan moet denken. Dat is de scheiding van onze Hemelse Vader. Als wij gedoopt worden en volgens Zijn Evangelie leven, kunnen wij van deze dood verlost worden.

Onze Hemelse Vader houdt van ons; bovendien hebben wij een Heer en Helland.

Ik dank God voor de Kerk waar onze kinderen dierbaarder zijn dan alle andere dingen. Ik dank God voor onze Heiland die de kinderen tot Zich liet komen.

Enkele minuten geleden zongen jullie:

„Als ik denk aan het mooie verhaal
Toen Jezus op aarde was eenmaal,
en Hij Zijn kinderen noodt tot Zijn feest,
voel ik: Was ik maar bij Hem geweest.

„Ik Wou dat Zijn hand op mijn hoofd had gelegen;
Hij mij Zijn zegen had gegeven.
Dat ik had mogen zien Zijn lieve gezicht,
Toen Hij zei: 'Kleinen, nadert mij dicht.'

„Toch mag ik richten tot Hem mijn gebeden.
Mag ik vragen: 'Heb ook mij lief.'
Als ik oprecht Hem zoek hier beneden,
Zal ik boven Hem zien, Zijn rijk betreden.'"

(*Sing with me*, No. B-69.)

Broertjes en zusjes, kinderen, ik weet dat God leeft. Ik weet een beetje wat voor gevoel het is als Zijn hand op je wordt gelegd, als je geroepen wordt om Hem te dienen. Ik getuig en wil jullie deelgenoot maken van het getuigenis dat mij werd gegeven, dat bijzondere getuigenis.

Hij is de Christus! Hij houdt van ons! Ik bid voor jullie, onze kinderen, en smeeik Hem onze kinderen te aanschouwen en te zegenen, in naam van Jezus Christus. Amen. *

De beloning voor toegewijd lidmaatschap

De ware kracht van de Kerk

DOOR PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY, Van de Raad der Twaalfen

Geliefde medestanders bij dit grote werk. Ik kan deze tabernakel nooit betreden zonder te denken aan de toewijding en opofferingen van de pioniers die het hebben gebouwd om er een huis van God van te maken. Zij hebben het ingewijd en geheiligd om erin te aanbidden en er de waarheid te onderrichten. Er wordt een groot en heilig vertrouwen in ons gesteld, wanneer wij dit spreekgestoelte gebruiken om woorden des geloofs te spreken. Voor dit doel zoek ik nederig de leiding van de Heilige Geest.

In verschillende delen van de wereld heb ik de gelegenheid gehad vele goede mannen en vrouwen te ontmoeten. Enkelen hebben een onuitwisbare indruk op mij gemaakt. Een van dezen was een zee-officier uit Azië, een voortreffelijke jongeman die voor verdere opleiding naar de Verenigde Staten was gezonden. In de marine hebben collega's, wier gedrag hem had aangetrokken, hem op hun verzoek van hun godsdienst verteld. Hij was geen Christen, maar hij was geïnteresseerd. Ze vertelden hem van de Heiland van de wereld, van Jezus, die in Bethlehem is geboren, Die Zijn leven heeft gegeven voor het ganse mensdom. Ze vertelden hem van de verschijning van God de Eeuwige Vader en de opgestane Here aan de jongen Joseph Smith. Ze vertelden van de profeten van onze tijd. Ze onderwezen hem het Evangelie van de Meester. De Geest beroerde zijn hart en hij werd gedoopt.

Hij werd kort voordat hij naar zijn geboorteland zou terugkeren aan

mij voorgesteld. Ik zei: „Uw familie is niet Christelijk. U komt uit een land waar de Christenen het erg moeilijk hebben gehad. Wat zal er gebeuren wanneer u als een Christen, en dan nog wel als een Mormoons Christen, thuis komt?”

Zijn gezicht betrof en hij antwoordde: „Mijn familie zal teleurgesteld zijn. Ik denk, dat ze me zullen uitstoten. Ze zullen me dood verklaren. Wat mijn toekomst en mijn carrière betreft denk ik dat alles tegen mij gekant zal zijn.”

Ik vroeg: „En ben je bereid die hoge prijs voor het Evangelie te betalen?” De donkere ogen van de Aziatische zee-officier straalden, nat van de tranen, uit zijn knap, bruin gezicht toen hij zei: „Het is waar, is het niet?”

Beschaamd dat ik de vraag had gesteld, antwoordde ik: „Ja, het is waar.”

Daarop antwoordde hij mij: „Wat doet het er dan verder toe?”

Zijn twee vragen zou ik hedenmorgen aan u ter overdenking willen geven: „Het is waar, is het niet?” „Wat doet het er dan verder toe?”

Gisteren werden de groei statistieken van de Kerk gepubliceerd. Ze zijn indrukwekkend en bevredigend. Ze deden me denken aan een van de populaire televisieprogramma's in ons land (Verenigde Staten) waarin Joe Garrigiola (populaire televisiefiguur in Amerika) dominee M. Kelley, deken van de National Council of Churches (Nationale Raad van Kerken in Amerika) interviewde. Hij sprak over het teruglopend aantal leden van een aantal der meest bekende godsdienstige richtingen en ook over de versnelde groei van andere. Als reden voor de achteruitgang noemde hij: „Ze zijn toegeeflijk geworden; ze laten iedereen maar lid worden of lid blijven. Ze houden zich niet aan de strenge eisen van het geloof.” Aan de andere kant wees hij erop, dat de groepen die in tijd en geld offers verlangden, zich in een sterke groei konden verheugen.

Ook zei hij: „De kerk die in ons land het hardst groeit, is de Mormoonse Kerk, van de Heiligen der Laatste Dagen, die zijn hoofdkantoor in Salt Lake City heeft. Deze groeit ieder jaar met 5 %, dat is een zeer snelle groei.”

Dit is een frappante uitspraak, die elke man en vrouw die nadenkt, moet aanspreken. Een ding dat hieruit blijkt, is dat een godsdienst die toewijding verlangt, die opofferingen en zelfbeheersing vraagt, zich ook mag verheugen in de trouw

van zijn leden en de belangstelling en het respect van anderen.

Zo is het altijd geweest. De Helland draaide er niet omheen toen Hij tegen Nicodemus zei: „... Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3:5).

Er waren geen uitzonderingen. Er was geen toegeeflijkheid bij het toepassen van de wet. Zo was het ook bij andere dingen waar Hij over sprak. Paulus draaide er nooit omheen wanneer hij de vereisten van het Evangelie naar voren bracht. Zo is het heden ook nog. De Here zei zelf: „eng is de poort en nauw het pad”. Elk systeem dat te maken heeft met de gevolgen van het menselijk gedrag voor de eeuwigheid moet richtlijnen opstellen en zich daaraan houden, en geen enkel systeem dat geen bepaalde discipline, geen zelfbeheersing verwacht, kan lang op de trouw van de mensen rekenen. Er zal veel prettigs voor moeten worden prijsgegeven; men zal zich opofferingen moeten getroosten. Met het stellen van hoge eisen wordt dan karakter, kracht en edelmoedigheid gekweekt.

Toegeeflijkheid heeft nooit grootheid voortgebracht. Onkreukbaarheid, trouw en kracht zijn deugden die ontwikkeld worden door de strijd die de mens voert wanneer hij volgens de vereisten volgens de goddelijke waarheden zelfbeheersing betracht.

Ook deze medaille heeft haar keerzijde. Zelfbeheersing op zichzelf is niet veel meer dan een oefening. Zelfbeheersing die opgelegd is om der wille van de discipline drukt alleen maar neer. Ze is niet volgens het Evangelie van Jezus Christus. Meestal wordt ze opgelegd uit angst en zijn de resultaten negatief.

Maar wat positief is, wat voortkomt uit persoonlijke overtuiging, bouwt op, verheft en versterkt op wonderbaarlijke wijze. Als een man in godsdienstige aangelegenheden aangedreven wordt door een sterke

overtuiging van de waarheid, heeft hij zichzelf in bedwang, niet omdat de Kerk dit eist, maar omdat hij in zijn hart weet, dat God leeft en dat hij een kind van God is met eeuwige en ongelimiteerde mogelijkheden, en dat men vreugde ondervindt door te dienen en bevrediging vindt in het werken voor een grote zaak.

De opmerkelijke vooruitgang van deze Kerk, die dominee Kelley vermeldde, is niet zozeer resultaat van eisen die de Kerk aan haar leden stelt, alswel resultaat van de overtuiging in de harten van die leden dat dit inderdaad het werk van God is, en dat in rechtvaardig dienen

geluk, vrede, bevrediging wordt gevonden.

Vandaag vergaderen wij in onze aloude tabernakel op het Tempelplein, dat omringd is door andere opmerkelijke gebouwen; maar de kracht van de Kerk ligt niet in deze gebouwen, noch in de duizenden huizen verspreid over de gehele wereld waarin wordt aanbeden, en ook niet in onze universiteiten en ziekenhuizen. Deze zijn allemaal noodzakelijk, maar het zijn slechts hulpmiddelen van de ware kracht. Zoals President Lee gisteren vertelde, ligt de kracht van deze Kerk in de harten van haar mensen, die

hun persoonlijk getuigenis geven en in de overtuiging van de waarheid van dit werk. Wanneer iemand dat getuigenis heeft worden de vereisten van de Kerk aansporingen in plaats van lasten. De Heiland zei: „... Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.” (Mt. 11:30.) Het juk van de kerkelijke verantwoordelijkheid, de last van het kerkelijk leiderschap worden praktijken in plaats van problemen voor hem die het kleed van een toegewijd lidmaatschap in de Kerk van Jezus Christus draagt.

Onlangs bezocht ik een conferentie in het oosten (van de Verenigde Staten). Ik luisterde naar de belevenissen van een ingenieur die enkele maanden geleden lid was geworden van de Kerk. De zendingen hadden aangebeld; zijn vrouw had opgedaan en gevraagd of ze binnen wilden komen. Zij had gretig op hun boodschap gereageerd, terwijl hij het gevoel had gehad of hij tegen zijn zin erbij betrokken werd. Op een avond gaf ze te kennen dat ze gedooft wilde worden. Hij vloog op. Wist ze wat dat betekende? Het betekende tijd. Het betekende tienden betalen. Het betekende vrienden opgeven. Het betekende niet meer roken. Hij trok haastig zijn jas aan, liep naar buiten en sloeg de deur achter zich dicht. Hij liep door de straten, vervloekte zijn vrouw, de zendingen en zichzelf omdat hij ze toestemming had gegeven hen te onderwijzen. Toen hij moe werd, zakte zijn boosheid en kreeg hij het verlangen om te bidden. Hij bad terwijl hij liep. Hij smeekte God om een antwoord op zijn vragen te geven. Daarna kreeg hij duidelijk en on-dubbeltzinnig de indruk of een stem tegen hem zei: „Het is waar.”

„Het is waar,” zei hij keer op keer tegen zichzelf. „Het is waar.” Er kwam vrede in zijn hart. Toen hij naar huis wandelde, begonnen de beperkingen en de vereisten waarover hij zich zo had opgewonden, hem kansen te lijken. Binnen gekomen zag hij zijn vrouw geknield. Op deze vergadering vertelde hij van de blijdschap die in hun leven was

gekomen. Tienden betalen was geen probleem. Hun inkomsten delen met God, die hun alles had gegeven, leek hun een kleine opoffering. De tijd voor het dienstbetoon was geen probleem; het vereiste alleen wat aandacht om de week zorgvuldig in te delen. Verantwoordelijkheid dragen was geen probleem. Door dit alles groeiden ze en kregen ze een andere kijk op het leven. Daarna gaf deze intellectueel, die gewend was bezig te zijn met de dingen van de stoffelijke wereld waarin wij leven, met vochtige ogen zijn plechtige getuigenis van het wonder dat in zijn leven was gekomen.

Zo is het met honderdduizenden in vele landen — bekwame mannen en vrouwen die een opleiding hebben genoten, nuchtere mensen, die allerlei werk verrichten, in wier harten het stille getuigenis brandt dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat dit het werk van God is, dat het op aarde werd hersteld tot zegen van allen die de kansen ervan willen benutten. De Here zei: „Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem Inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.” (Op. 3:20.)

Jezus zei in de tempel tegen de Joden: „... Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mij-zelfen spreek.” (Joh. 7:16-17.) Dat is het wonder van dit werk dat ieder mens er van kan weten. Hij is niet afhankelijk van de leraar of de prediker of de zending, behalve voor aanwijzingen. Zoals Job lang geleden zei: „... de geest, die in den mens is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henliden verstandig.” (Job 32:8.)

Ieder mens kan zelf weten dat het werk waar is, door de gave van de Heilige Geest, en even zeker als de zon elke morgen opkomt. Wetende dat het waar is, zal hij bereid zijn zich te beheersen, zoals iemand betaamt, die de betekenissen

en het doel van het leven kent, en zijn grote verantwoordelijkheid tegenover zijn medemensen, zijn verantwoordelijkheid voor zijn gezin en zijn verantwoordelijkheid tegenover God.

„Leer van Mij,” zei de Here, „en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zal gij vrede hebben.” (L & V 19:23.)

Dit is „de vrede die alle begrip te boven gaat”, omdat ze niet voort-spruit uit het verstand maar uit de Geest, en „de dingen Gods worden begrepen door de Geest Gods.”

In Berchtesgaden, in Duitsland, sprak een zeer ontwikkelde jonge vrouw op een conferentie van de Amerikaanse militairen die lid van de Kerk zijn. Ik was daar en luisterde naar haar. Ze was majoor in het Amerikaanse leger, doctor in de medicijnen en op haar gebied een zeer gewaardeerde specialiste. Ze zei:

„Meer dan iets anders in de wereld wilde ik God dienen, maar hoewel ik het probeerde kon ik Hem niet vinden. Het wonder is dat Hij mij vond. Op een zaterdagmiddag in september 1969 was ik in Berkeley in Californië, waar ik woon, en ik hoorde de bel. Daar stonden twee jongemannen, ze droegen nette kostuums, met witte overhemden. Hun haar was netjes gekamd. Ik was zo onder de indruk van ze, dat ik zei: „Ik weet niet wat jullie verkopen, maar ik zal het kopen.” Een van de jongens zei: „We verkopen niets. Wij zijn zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en we zouden graag een gesprek met u willen hebben.” Ik vroeg of ze wilden binnenkomen. Ze spraken over hun geloof.

„Dit was het begin van mijn getuigenis. Met woorden kan ik niet weergeven hoe dankbaar ik ben voor het voorrecht en de eer dat ik lid mag zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De vreugde en vrede die in mijn hart gekomen zijn door dit

heerlijke Evangelie is een hemel op aarde. Mijn getuigenis van het Evangelie is het dierbaarste in mijn leven, een geschenk van mijn hemelse Vader, waar ik eeuwig dankbaar voor zal zijn."

Deze kennis komt tegenwoordig net zo tot ons als vroeger. Zo kwam ze ook tot mijn vriend de zee-officier uit Azië. Zo kwam ze ook voor de ingenieur waarover ik heb verteld. Zo kwam ze ook voor deze dokter in de medicijnen wier getuigenis ik heb herhaald. In deze hal bevinden zich duizenden mensen die net zo kunnen spreken. Op de hele wereld zijn er thans miljoenen. En indien er zich onder mijn gehoor iemand bevindt die zoekt naar het getuigenis van de Heilige Geest in deze dingen, geef ik u mijn getuigenis dat het te verkrijgen is. Het komt heden net eerder als het vroeger tot Petrus is gekomen:

„Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesarea Filippi, vraagde Hij zijn discipelen, ... Wie zeggen de mensen, dat Ik ... ben?

„En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

„En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

„En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen derzelve niet overweldigen." (Mt. 16:13-18.)

Deze rots der openbaring is de bron van kennis met betrekking tot de dingen Gods. Het is het getuigenis van de Heilige Geest dat van eeuwige waarheden getuigt. De poorten der hel zullen de mens die het zoekt, die het aanvaardt, het laat groeien en er naar leeft, niet overweldigen.

Van deze heilige dingen geef ik u plechtig mijn getuigenis en ik vraag de zegeningen van deze kennis voor allen die oprecht zoeken naar de waarheid, in de naam van de auteur der waarheid, de Here Jezus Christus. Amen. *

(Vervolg van blz 73)

(BYU Speeches, 26 februari 1951.) President J. Reuben Clark jr. omschreef de huidige behoefte zeer duidelijk: „Vandaag de dag hebben we geen behoefte aan nog meer profeten. Wij hebben de profeten. Maar wat we nodig hebben is meer mensen die willen luisteren. Daar heeft onze generatie het meeste behoefte aan.

„Er zijn er die volhouden dat, tenzij de Profeet des Heren verklaart: „En alzo heeft de Here gesproken", de gegeven boodschap niet als openbaring moet worden opgevat. Dit is een foutieve beoordeling. Want, hoewel in vele van onze hedendaagse openbaringen zoals opgenomen in de Leer en Verbonden inderdaad deze woorden voorkomen, zijn er ook vele waar zij niet in staan." (Church News, 31 juli 1954.)

President Marion G. Romney verduidelijkte de verantwoordelijkheid van degenen die een getuigenis ontvangen van een dienstknecht van de Here. „Wij, die Zijn hedendaagse getuigen zijn, kwijten ons slechts van onze verantwoordelijkheid, als wij deze getuigenissen van de profeten en onze eigen getuigenissen ... onder uw aandacht brengen.

„Vanaf dit moment gaat de verant-

woordelijkheid van ons op u over om de geloofwaardigheid van de getuigen en hun getuigenissen zelf te bepalen. Laat niemand de waarde van zijn beslissing in deze aangelegenheid onderschatten." (Improvement Era, december 1967 blz. 100.)

Het is een voorrecht de President van de Kerk te volgen.

Er zullen andere Algemene Autoriteiten en profeten en apostelen volgen, die ons raad zullen geven tijdens het verloop van een conferentie als deze. Dat wij mogen luisteren en de stem van de Here zullen horen, want:

„Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.

„Want merkt op en ziet, de Here is God, en de Geest geeft getuigenis, en het getuigenis is waarachtig, en de waarheid blijft voor eeuwig." (L & V 1:38-39.)

In de naam van Jezus Christus, Amen.

*

Artikelen voor De Ster

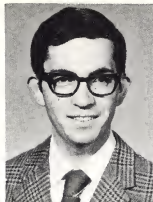
Broeders en zusters die een artikel voor De Ster willen schrijven zijn bijzonder welkom. Een heel goed artikel kan in aanmerking komen voor doorzending naar Salt Lake City, voor de internationale edities van de kerkelijke tijdschriften. Wie? Welke Belgen zetten hun gedachten op papier?

President Harold B. Lee †

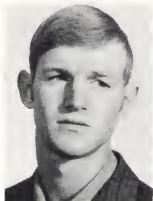
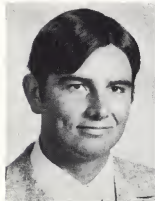
Onverwachts is president Harold B. Lee overleden. Op 26 december 1973 om één minuut voor negenen in de avond. Hij is 74 jaar oud geworden, en is de elfde president der Kerk geweest.

Het nieuwe Presidium van de Kerk
bestaat nu uit
president Spencer W. Kimball
en uit
N. Eldon Tanner als eerste raadgever
en
Marion G. Romney als tweede raadgever.

AAANGEKOMEN ZENDELINGEN

BRAEGGER, Kenneth Ralph
Brigham City, Utah
BURTON, Andrew Collins
Salt Lake City, Utah
CHAMBERS, David Darold
Pocatello, Idaho
CHASTON, David Greg
Salt Lake City, Utah

COTTER, Benny Leland
Tempe, Arizona
CREED, Stanley Alan
Cardston, Alberta—Canada
DARRINGTON, Rick C.
Anaheim, California
DUETSCHI, Grant David
Driggs, Idaho

HAZEN, Franklin Craig
Ogden, Utah
VISSER, Christine Therese
Swansea, South Wales
WADE, Audrey Clare
Antioch, California
WALLACE, Marlin Scott
Los Angeles, California

Margriet Dekker op zending

De Here heeft mij geroepen om te dienen als full-time zendinge in de Zending Oost-Engeland.

Daarom op deze plaats een paar woorden ten afscheid. Ik ben gelukkig, dat nu de tijd is gekomen om te vertrekken. Dit vertrek is het doel, dat ik de afgelopen twee jaar heb nagestreefd. Mijn verlangen om te gaan is zéér groot.

Ik wil u allen danken voor de liefde en de vriendschap, die ik de afgelopen twee jaar mocht ontvangen en ook wil ik hen danken, die mij financieel gaan steunen, de komende anderhalf jaar: dit is werkelijk geweldig!

Mijn motief om op zending te gaan

is te vinden in 1 Nephi 6:4, en luidt: „...mijn volle verlangen is, de mensen te bewegen tot de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob te komen, ten einde te worden gered.”

Wanneer er jongeren zijn, die weten, dat dit ook *hun* grootste verlangen is, en die door middel van een full-time zending zichzelf voor hun Hemelse Vader willen inzetten, moeten zij dit aan hun gemeente-president bekendmaken.

Broeders en zusters, ik hoop u allen over anderhalf jaar weer te ontmoeten. Gedurende mijn zending zal ik veel aan u denken. Tot ziens!

Margriet M. Dekker
East English Mission
64-68 Exhibition Road
London SW 7, 2 PA,
Engeláand.

Nieuwe opzet van de OOV

Het Eerste Presidentschap heeft de herstructurering bekend gemaakt van de kerkelijke programma's van de OOV. Er zijn twee aparte OOV's in het leven geroepen, die beide op het priesterschap zijn gericht. De ene is de Onderlinge *Ontwikkelings*-vereniging van de Aäronische priesterschap (OOVAP), bestemd voor jongelui van 12 tot 18 jaar, en staat onder toezicht van de presidentende bisschop. De andere is de Onderlinge *Oriënterings*-vereniging van de Melchizedekse priesterschap (OOVMP), die is onderverdeeld in twee groepen: de Jong-Volwassenen, voor ongehuwden van en met 18 tot en met 25 jaar, en de Bijzondere-Belangen-groep, voor ongehuwden van 26 jaar en ouder. De activiteiten voor gehuwden zullen plaatsvinden onder toezicht van de priesterschapsquorums.

Bij het bekendmaken van de nieuwe opzet zei president Lee dat ze is ingevoerd om tot een betere priesterschapscoördinatie te komen.

De nieuwe opzet houdt in dat de OOV-activiteiten bestemd zijn voor de ongehuwde leden. De gehuwden zullen worden betrokken bij de quorumactiviteiten.

Het Eerste Presidentschap maakte ook de nieuwe presidentschappen van de jeugdorganisaties bekend. Deze presidentschappen zullen werken onder verantwoordelijkheid van de Presidentende Bisschop. De volgende broeders zijn geroepen om te presiden over de jongemannen: Robert L. Backman, LeGrand R. Curtis en Jack H. Goaslind. De zusters die zijn geroepen om te presiden over de jonge vrouwen zijn: Ruth Hardy Funk, Hortense H. Child en Ardet G. Kapp.

De algemeen president van de OOVJM, W. Jay Eldredge, en zijn raadgevers George I. Cannon en Robert L. Backman zijn ontslagen. Zo ook de algemeen presidente van de OOVJV, Florence S. Jacobson, en haar raadgeefsters Margaret R.

Jackson en Dorothy P. Holt. Ook de andere leden van beide algemene besturen zijn ontslagen.

De adviseurs voor de programma's voor de volwassenen zijn de broeders Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton en Bruce R. McConkie, allen lid van de Raad der Twaalven. Zij zullen de OOV van de Melchizedekse priesterschap adviseren en toezicht houden op de ontwikkeling van leerplannen, dienstbaarheidsprojecten en de activiteiten van de quorums in de Melchizedekse priesterschap.

Men wil nu dat alle gehuwden, toekomstige ouderlingen en weduwen van priesterschapsdragers worden opgenomen in de priesterschapsquorumprogramma's.

Er zijn op aanwijzen van deze uit vier man bestaande adviescommissie van de Twaalven een algemeen directeur en twee assistenten geroepen die de OOV van de Melchizedekse priesterschap moeten leiden. Deze algemeen directeur is broeder James E. Faust, assistent van de Raad der Twaalven. De assistenten zijn de broeders Marion D. Hanks en L. Tom Perry, beiden eveneens assistent van de Raad der Twaalven. Onder hun toezicht vallen de dienstbaarheidsprojecten en de programma's voor de Jong-Volwassenen en de Bijzondere-Belangen-groep.

Op ringniveau wordt de OOV van de Aäronische priesterschap bestuurd door het ringpresidentschap en het ringcomité Aäronische priesterschap. De ringpresident kan nog meer leiders en adviseurs van jeugdprogramma's roepen.

Op wijkniveau berust het toezicht op de jonge jeugd bij het wijkcomité Aäronische priesterschap, bestaande uit de bisschop, de president en secretaris van de OOV van de Aäronische priesterschap voor jongemannen (OOVAPJM), de presidente en secretaresse van de OOV van de Aäronische priesterschap

voor jonge vrouwen (OOVAPJV), de groepsleider priesters, de presidenten van het leraars- en diakenenquorum, de presidentes van de klassen lauwermeisjes, OOV-meisjes en bijenkorfmeisjes, de adviseurs priesters (voortrekkers), leraars (verkenner) en diakenen (padvindes), de adviseuses lauwermeisjes, OOV-meisjes en bijenkorfmeisjes, en het comité dienstbaarheid en bezigheid.

In de Melchizedekse priesterschap worden de Jong-Volwassenen van en met 18 tot en met 25, alsook de leden van de „ Latter-day Saint Student Association“ (de HLD-studentenvereniging) per ring en regio samengebracht. De LDSSA blijft haar taak als coördinerend orgaan voor de HLD-studenten op universiteiten vervullen. De studenten aan theologische instituten zullen daar hun Evangelieonderdicht blijven ontvangen, maar hun activiteiten zullen nu vallen onder de Jong-Volwassenengroep in ring en regio.

Voor de ongehuwden van 26 jaar en ouder moeten per ring en regio Bijzondere-Belangen-groepen worden geformeerd, afhankelijk van de plaatselijke behoeften.

Bij het besturen van deze twee groepen van de OOV van de Melchizedekse priesterschap treedt de regionale vertegenwoordiger van de Twaalven in zijn regio op als adviseur.

Naar behoefte kunnen per regio ook aparte besturen Jong-Volwassenen en Bijzondere-Belangen-groep worden geformeerd, bestaande uit een ringpresident als priesterschapsadviseur, een lid van de hoge raad uit elke ring in de regio en, zo nodig, regionale ambtenaren. Op ringniveau berust het toezicht op de Jonge-Volwassenengroep en Bijzondere-Belangen-groep bij het ringpresidentschap, de hoge raad en het ringcomité Melchizedekse priesterschap. Aan iedere groep is een lid van de hoge raad toegewezen, zo nodig, door de ringpresident geroepen ambtenaren, en de wijk-vertegenwoordigers.

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren ↓ ★	Gezegend ↓ SSS	Gedoopt S	Gehuwd †	Overleden D	Diaken L	Leraar P	Priester O	Ouderling Z	Zeventiger H	Hogepriester	Naam
Almelo												WILDE, Albert de
Amersfoort												ZOEREN-SPIES, Anna Elisa van
Antwerpen												VRANKEN-VERVAET, Liane
Apeldoorn												DANYNS, Ludovic
Apeldoorn												STORM, Arie
Delft												TRIEMSTRA, Gerda Cornelia Jiska
Eindhoven												BLITTERSWIJK, Dirk Arie
Eindhoven												BOLLEBOOM, Martinus Ignatius
Eindhoven												LUIT-RIJKSEN, Wilhelmina
Eindhoven												TUBBING, Hugo Gerardus
Gent												GALLENS-ELISABETH, Cecile M.A.C.
Gouda												VAN DER BIJ, Reemer
's-Gravenhage												BEUTE, Andrew J. H.
's-Gravenhage												BRINKMAN, Loeke M.
's-Gravenhage												BRUINE, Yasmara de
's-Gravenhage												COOMANS-GERRITSEN, Geertje
's-Gravenhage												ENDE, Geert v. d.
's-Gravenhage												GOTTSCHALK, Alphonse L.
's-Gravenhage												HOEKSTEIN-GRONDEL, Cornelia
's-Gravenhage												HOGERVORST, Sebastiaan
's-Gravenhage												ODDHEUSDEN, Jo-Ann L. van
's-Gravenhage												PUT, David C. van der
Groningen												GOUT, Richard Eric
Groningen												GOUT, Martin Steven
Haarlem												MUURLING, Gerrit
Haarlem												RUITER, Cornelis Pieter
Heerlen												MOLEN-NEUHAUS, Sophie van der
Leeuwarden												RIEZEN, Durk van
Leiden												GIJZEN, Hendrikus Leendert van
Leiden												GIJZEN-VAN DUJVENBODE, Maria van
Leiden												SCHAIK, Johannes Wilhelmus Maria van
Nijmegen												JAGER, Robert Michael de
Schiedam-Vlaardingenv												RODENBURG, Astrid
Schiedam-Vlaardingenv												RODENBURG, Jan
Sneek												RINGNALDA-KOLK, Catharina
Utrecht												METZ, Hendrik Ferdinand
Zeist												DRIEL, Wilhelmus Adam van

William Whistler